

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คี อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ กั ญ

แสงแดดจ้าทำให้จันแจ่มองเห็นหนังสือในมือเขา เป็นหนังสือของ
คาฟกาฉบับภาษาอังกฤษเล่มหนึ่ง

จันเงาเล็กคิ้วขมวดๆ เจ้าเงี้ยวกระซิบ “เมื่อวานเขาอ่าน *แฮร์รี่ พอตเตอร์*
วันนี้อ่านคาฟกา

ผมจำได้ว่าเมื่อวานซืนเขาอ่านฮารุกิ มูราคามิ แต่ที่อ่านวันก่อนโน้น
ต้นเป็นการ์ตูน *โดราเอมอน*”

- เออร์หย่า

ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

谜案集 (第四部);

Special Crime Investigation

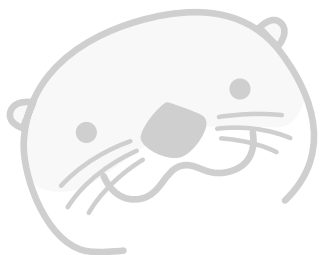
ภาค 4 เล่ม 2

耳雅 (เออร์หย่า)

เขียน

ฉวี

แปล

สำนักพิมพ์ไรส
กรุงเทพมหานคร

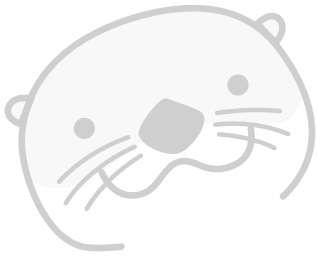

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ ความรู้สึกตอนนี้คงเหมือนอย่างที่ใครบางคนบอกไว้ในเรื่อง เมื่อเปิดนิยายตั้งแต่หน้าแรก ก็เหมือนเปิดประตูหนึ่งบาน แล้วกลับพบว่ามีประตูซ่อนอยู่ข้างหลังอีก ไม่รู้ว่าบานสุดท้ายจะพบเจอกับอะไร แต่ที่แน่ๆ พวกเรากับทีม S.C.I. เดินทางมาจนใกล้จะถึงบทสรุปของเหตุการณ์เข้าไปอีกแล้วค่ะ

พร้อมจะเปิดประตูบานล่าสุดนี้หรือยังคะ

กดจออ่าน
Rose

พจนานุกรม

เรือผี

(ต่อ)

07

กุหลาบพีช

การตายของโรอัน ทำให้สวนกุหลาบที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายความโรแมนติกลายเป็นสถานที่สยองขวัญ ในสถานที่เกิดเหตุ นอกจากสาว ๆ เพื่อนของหมาชินที่เข้า ๆ ออก ๆ S.C.I. เป็นประจำ คนอื่น ๆ แทบพากันเสียดสี

หลินร้วยยังคงค่อนข้างใจเย็น พาทุกคนไปรวมตัวตรงพื้นที่ว่างในเต็นท์ ไม่อนุญาตให้ใครไปจากตรงนั้นตามคำสั่งของโปอูวี่ถึง เพราะไม่รู้ว่าเวลานี้เกิดอะไรขึ้นกันแน่

พวกฉันเจ้าจัดการศพอยู่ในเรือรดอกไม้

ไปจิ้นถึงยื่นมือไปสะกิดเจ้าเงิน เจ้าเงินหันมา

“เมื่อกี้หายได้ยินหรือเปล่า...” ไปจิ้นถึงถามเขา

“เอมิเลียเธอ” เจ้าเงินพยักหน้า เขาได้ยินจริงๆ

“แสดงว่าฉันไม่ได้หูแว่ว” ไปจิ้นถึงถามเจ้าเงินด้วยท่าที่สงบนิ่งเต็มที่
“ปาที่ประเภทนี้ หลอกคนอื่นได้ แต่คงหลอกนายไม่ได้ใช่ไหม”

เจ้าเงินตัวดยกมุมปากข้างหนึ่งขึ้นคล้ายกำลังยิ้ม และยื่นหน้าไปข้างหูไปจิ้นถึง กระซิบว่า “แหงอยู่แล้ว”

“เสียงมาจากไหน ฉันอยากจะรู้” ไปจิ้นถึงเหมือนยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร “ทำไมระบุทิศทางไม่ได้”

เจ้าเงินยกมือจิ้มหูเบา ๆ “รู้หลักการทั่วไปของระบบเสียงเซอร์จาวนด์ ไหมครับ”

หลานซีกับหลานฉีที่ยืนอยู่ข้างหน้าพวกเขาเหลือवलกลับมามองเจ้าเงิน “เสียงสเตอริโอ?”

ดูเหมือนทุกคนกำลังอยากรู้ในคำถามเดียวกัน

เจ้าเงินถามว่า “เวลาเปิดแอร์ ถ้าไม่ยากให้รู้ถึงทิศทางลม ใช้วิธีการไหนดีที่สุด?”

หลานซีกับหลานฉีสบตากันแวบหนึ่งก่อนย้อนถาม “ลมรอบทิศทาง?”

เจ้าเงินยิ้ม “ถ้าหากติดตั้งช่องปล่อยลมหลายๆ ช่อง แล้วให้ลมพัดไปยังทิศทางต่างกัน เวลาที่ลมผ่านสิ่งกีดขวาง พลังลมบางส่วนจะลดลงลมที่พัดสะเปะสะปะแล้วย้อนกลับมาจะทำให้เรารู้สึกเย็นสบาย แถมยังไม่ถูกลมจ่อตรง ๆ จนรู้สึกไม่สบายตัวด้วย”

“นายจะบอกว่าหลักการทั่วไปของเสียงก็เหมือนกัน?” ไปจนถึงขมวดคิ้ว “ที่นี่มีลำโพงกี่จุด”

“ตั้งไว้ที่ไหนบ้างนะ” หลานซีหมุนดูรอบทิศ

เจ้าเงินแสร้งยิ้มน้อย ๆ “ที่นี่มีอะไรมากที่สุด”

ทุกคนชะงัก ก่อนเลิกคิ้วขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน – กุหลาบ!

แล้วทั้งสามคนก็ทอดสายตามองสวนกุหลาบที่ล้อมรอบอยู่เต็มไปหมด ถ้าหากตั้งลำโพงไว้สักจุดในสวนกุหลาบ แบบนี้จะหาเจออยากมาก

“กุหลาบพวกนี้มีหนาม เป็นกุหลาบป่าราคาแพงลิ่ว” หลานฉีสังเกตอยู่ครู่หนึ่งก็เงยหน้ามองเจ้าเงิน

เจ้าเงินเอื้อมไปหยิบช้อนคันหนึ่งบนโต๊ะแล้วโยนเข้าไปในดงกุหลาบ พลังสังเกตปฏิกิริยาของผู้คนโดยรอบ ความสนใจของทุกคนจจดจ่ออยู่กับศพของไรอันในเรือดอกไม้ ไม่มีใครสนใจเขาเลยสักคน เขาจึงยกคิ้วให้ทั้งสามคน “หลักการพื้นฐานของมายากล โยกความสนใจ”

“เมื่อกี้ความสนใจของทุกคนอยู่กับการขอแต่งงานของสตีเฟนกับ ลีลี่ เลยไม่มีใครสังเกตเห็นว่ามีคนเอาลำโพงโยนเข้าไปในดงดอกไม้ ที่นายต้องการสื่อคือเรื่องนี้แหละ” ไปจนถึงมองเจ้าเงิน “แต่ก็อย่างที่ว่า ใครๆ

ก็สังเกตไม่ทันทั้งนั้น แต่ไม่มีเหตุผลที่นายจะสังเกตไม่ทัน...”

เจ้าเงินยกไหล่ “ผมสังเกตไม่ทัน”

ทุกคนนี้หัวหน้ามองเขา

เจ้าเงินฉีกยิ้ม “ผมสังเกตไม่ทัน ก็ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นสังเกตไม่ทัน”

หลานชื่อกจะแปลกใจ “ผู้เชี่ยวชาญเรื่องปาที่ที่สุดในที่นี้ก็คือคุณ คุณสังเกตไม่ทัน แล้วยังมีใครสังเกตทันอีก”

เจ้าเงินเผยยิ้ม “ไม่ได้มีแค่คนเดียวด้วยนะ ผมสังเกตไม่ทันมันเป็นเรื่องปกติ เพราะผมเป็นคนปกติ และไม่ใช้เครื่องสแกนด้วย คนที่จดจำทุกอย่างที่มองเห็นได้ ต่อให้ไม่สังเกตก็ยังสแกนเจอ ที่มีเครื่องสแกนกับหน่วยความจำตัวเป็นๆ ตั้งสองเครื่อง ขอแค่พวกเขามองเห็นก็ไม่มีวันลืม และถ้าลองพากลับไปค้นหาดูก็ต้องหาเจอ”

พอเจ้าเงินบอกไปแบบนี้ทุกคนจึงฉุนขึ้นได้ และมองไปทางเรือนดอกไม้พร้อมกัน

จันเจาในตอนนี้อยู่ตรงหน้าประตูเรือนดอกไม้ ไม่รู้กำลังพูดอะไรกับไปฉือ

ไปฉือหลับตานึกทบทวนจริงจัง ส่วนจันเจาทอดสายตามองไปทางเต็นท์ขาวหลังหนึ่งไม่ไกลจากปากทางเข้าสวน

ไปฉือวิ่งเดินไปยืนข้างๆ จันเจา จันเจายกมือชี้เต็นท์หลังดังกล่าวและกระซิบกับเขาสองสามคำ

จังหวะนั้นไปฉือเงยหน้าขึ้นและพยักหน้าให้ไปฉือวิ่ง

ไปฉือวิ่งหันกลับไปกระซิบสั่งหมาอันกับเจ้าหูรวมถึงลั่วเทียนสองสามคำ ทั้งสามตามเขาไปเพื่อล้อมเต็นท์หลังนั้น

สติเฟื่องกับหลินรั่วสังเกตเห็นสถานการณ์ตรงนี้แล้วเช่นกัน

“ด้านโน้นคงเป็นห้องครัวชั่วคราว” เจ้าเงินกระดิกนิ้วเรียกไปฉือ

ไปฉือวิ่งมาหา

“ใคร” เจ้าเงินถามเขา

“บริกรรมทองคนหนึ่ง” ไปฉือตอบ “อายุยี่สิบกว่าๆ หน้าตกกระ

จมูกเขียวเล็กน้อย ผอมมาก สูงประมาณเมตรเจ็ดสิบห้า"

ไปฉีฉีบรรยายได้ละเอียดยิบ ทุกคนครุ่นคิด คล้ายว่ามีบริการรูปร่างหน้าตาแบบนี้ผ่านตาอยู่คนหนึ่ง

ขณะนั้นพวกไปเอวีถึงไปถึงหน้าประตูครัว พร้อมสอดสายสายตาเข้าไปด้านใน

ห้องครัวแทบจะตัดขาดจากภายนอกเพราะอยู่ค่อนข้างห่างจากสวนดอกไม้ แกมเซฟใหญ่ชาวฝรั่งเศสที่จ้างมาคราวนี้พิถีพิถันเต็มที่ ร้องขอสภาพห้องครัวแบบสงบเรียบเพื่อรักษาสุขอนามัยและความสะอาดกราบรื่น

นอกจากนั้น ตอนที่สติเฟินขอแต่งงาน บริการทั้งหมดจะไม่ได้รับอนุญาตให้ไปรบกวน ดังนั้นทุกคนจึงยังอยู่กับการเก็บข้าวของภายในครัว รวมถึงเตรียมอาหารค่ำหลังจากนี้

จันเจามองดูสถานการณ์อยู่หน้าประตูเรือนดอกไม้

กงซุนกับหมาชินที่ด้านหลังยังชันสูตรศพกันอยู่

หมาชินหยิบพวงกุญแจพวงหนึ่งออกมา ในนั้นไขว่นไฟฉายแสงยูวีเอาไว้ เหมือนไฟฉายน้อยๆ ที่ใช้ส่องดูธนบัตร มันเป็นความเคยชินของหมาชิน ทั้งยังเป็นจุดที่กงซุนชื่นชมเธอ นั่นคือความละเอียดรอบคอบ

กงซุนเข้าใจจุดมุ่งหมายของเธอดี ทั้งสองใช้แสงยูวีส่องส่องหลังมือของศพไรอัน แต่กลับไม่มีรอยตราประทับ จึงลึงเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพลิกมือเขากลับด้านเพื่อดูกลางฝ่ามือ แต่พอพลิกกลับมาก็เล่นเอาทั้งคู่ตกใจจนสะดุ้ง...เพราะบนฝ่ามือของไรอันมีรอยหมึกสีน้ำเงินชัดเจน คล้ายกับเป็นรอยที่เพิ่งประทับลงไปแล้วยังไม่ได้ล้างออก ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้ไฟฉายแสงยูวีส่องด้วยซ้ำ

แต่ลวดลายภายในตราประทับอันนี้ไม่ใช่เรือเอมิเลีย และไม่ใช่อตัว H ของกิโยติน แต่เป็นดอกกุหลาบหนึ่งดอก

หมาชินหยิบมือถือขึ้นมาถ่ายรูปร่างอย่างรวดเร็ว แล้ววิ่งเอาไปให้จันเจาที่หน้าประตู

ตอนแรกจันเจาเฝ้าดูปฏิบัติการของพวกไปเอวีถึงด้วยความตื่นเต้น แต่หลังจากหมาชินส่งเสียงเรียกและก้มลงดูมือถือที่เธอส่งมาตรงหน้า...

หลังจากเห็นภาพดังกล่าว จันเจาใช้มือข้างหนึ่งเกาะปลายกางเบาๆ ราวกับมีเรื่องคิดไม่ตก ชมวดคิ้วไฉไล

จังหวะนั้นก็ได้ยินเสียง “ปัง” ดูเหมือนว่าตู้จานชาวมในห้องครัวจะโดน ผลักล้ม เสียงจานชาวมหล่นลงพื้นดัง “เพลิง”

ใครคนหนึ่งพรวดพราดพุ่งออกมาจากด้านหลังของเต็นท์ราวกับบินได้ เจ้าผู้กวตตามหลังออกมา ยกเท้าถีบโครมเข้าที่เข้าของคณคนนั้น จนเซล้มลง แต่อีกฝ่ายยังไม่ยอมหยุด ตะลึงตะลันไปข้างหน้า เผลอแป็บเดียวก็เผลอเข้าในดงดอกไม้

หม่าฮั่นตามหลังเจ้าผู้ออกมา ทั้งสองไล่กวตไปพร้อมกัน

ไปอวีถึงกับลั่วเทียนออกมาจากอีกทิศทางหนึ่ง เตรียมวกไปล้อมทางด้านหน้าดงดอกไม้

จังหวะนั้น จู่ๆก็ได้ยินจันเจาส่งเสียงตะโกนลั่น “อย่าเข้าใกล้ดงดอกไม้!”

ทว่าในตอนนั้นหม่าฮั่นกับเจ้าผู้จวนเจียนจะพุ่งเข้าดงดอกไม้อยู่แล้ว มาห้ามกันปัจจุบันทันด่วน ไม่ต้องพูดเลยว่าจะหยุดทันหรือเปล่า คาดว่า ทั้งคู่ไม่ได้ยินคำพูดของจันเจาด้วยซ้ำ

“หยุดกันให้หมด!” จันเจาส่งเสียงตะโกนลั่นด้วยความร้อนใจ

ไปอวีถึงกับลั่วเทียนหยุดนิ่งแล้วหันกลับไปอย่างงุนงง แต่อีกแค่ ก้าวเดียวหม่าฮั่นกับเจ้าผู้ก็จะเข้าไปในดงดอกไม้แล้ว จะหยุดทันที่ไหน แต่ในจังหวะดังกล่าว อยู่ๆ ทั้งสองก็รู้สึกว่ถูกพลังอันแข็งแกร่งร้งบ่าเอาไว้ จากทางด้านหลังแล้วถูกหิวขึ้นมา

“กุ...” เจ้าผู้เกือบด่าคำหยาบคายเข้าให้ แต่รู้สึกว่ขาทั้งสองข้าง ลอยวิดขึ้นเพราะโดนคนดิ่งขึ้นทั้งตัว ความรู้สึกของการลอยขึ้นมานั้นสูง อย่างกับนั่งชิงช้า

หม่าฮั่นหายไปด้านหลัง เกือบล้มเช่นกัน แต่พอหันขวับไป...

ไปจันถึงใช้สองมือคว้าคนทั้งคู่เอาไว้ เซ็ดปลายกางขึ้นเล็กน้อย... ส่งสัญญาณให้ทั้งคู่มองในดงดอกไม้

“เปิดไฟ!” สตีเฟนตะโกนใส่บริกรที่อลหม่านอยู่ตรงหน้าประตู

ทว่าในจังหวะดังกล่าว ก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนสุดใจขาดดินดังมาจากกลางดงดอกไม้

สปอตไลท์ทั้งสี่ด้านถูกเปิด ทว่าทั้งสวนดอกไม้ถูกส่องจนสว่างราวกับกระดาดขาวในชั่วพริบตา ทุกคนจึงเห็นบริกรรมของชุดขาวคนหนึ่งกำลังกลิ้งตัวไปมาด้วยความเจ็บปวดอยู่กลางดงดอกไม้ เขาพูนทุรายดึงทั้งเสื้อผ้าตัวเอง ตามมือตามแขนและใบหน้าเต็มไปด้วยคราบเลือดจากการโดนหนามกุหลาบตำเป็นแผล ส่วนใบหน้าเกร็งแข็งบิดเบี้ยว

หลานฉีชมวดคิ้วย่อตัวลงนั่งจ้องมองเข้าไปในดงดอกไม้ “เขา... เหมือนถูกพิษทำลายระบบประสาท” หลานฉีพูดพร้อมกับชี้ที่กลีบดอกกุหลาบ “บนกลีบดอกมีรอยสะท้อนแสงเป็นจุดๆ บางส่วนยังเปลี่ยนสีแล้วด้วย”

เวลานั้นกงซุนกับจันเจาเดินมาสมทบ

“มีคณวยยาพิษทำลายระบบประสาทไว้บนดอกกุหลาบ?” กงซุนเอ่ย “ขอแค่มีใครวิ่งเข้าดงดอกไม้ จะต้องโดนหนามตำเป็นแผล และพอเลือดออกก็จะสัมผัสโดนพิษ พิษก็จะกำเริบจนตาย”

“วางยาพิษในพื้นที่กว้างขนาดนี้...” ไปจิ้นถึงชมวดคิ้ว “เอายาพิษผสมในฝักบัวตอมนรดน้ำเธอ”

หลานฉีพยักหน้า “เป็นไปได้”

“ว้าว...” เจ้าหูเอามือทาบอกด้วยความหวาดผวา เคราะห์ดีที่ไปจิ้นถึงมีกำลังมากพอถึงขั้นที่หัวเขากับหม่าฮั่นได้ ไม่อย่างนั้นคราวนี้ได้ตายแห้งๆ แถมนยังตายศพไม่สวยเสียด้วย

“พี่ใหญ่!” เจ้าหูกุมมือไปจิ้นถึงที่อยู่ข้างหลังเขย่าแล้วเขย่าอีก “ขอบคุณเมื่อมหัศจรรย์ของพี่ครับ ผมขอขอบคุณแทนทุกคนที่บ้าน...”

ไปจิ้นถึงบั้นหน้าไม่ถูกชักมือกลับ หม่าฮั่นที่อยู่ข้างๆ ก็รู้สึกกลัวขึ้นมา ไครมันช่างหุ่มเหเพื่อฆ่าคนได้ขนาดนี้ พูดได้ว่าคนที่วางยาพิษนี้จิตใจร้ายกาจเจตนาโหดเหี้ยมมาก เพราะวิธีวางยาแบบนี้ไม่มีความแม่นยำอยู่แล้ว ใครๆ ก็มีโอกาสดังเข้าไปในดงดอกไม้ได้หมด หรือเรียกได้ว่า ใครๆ ก็อาจถูกฆ่าโดยไม่ตั้งใจได้ทั้งนั้น

“ครั้งสุดท้ายที่รดน้ำคือเมื่อไหร่” ไปอู่ถึงถามสติเฟินที่หน้าซีด

“เอ่อ เหมือนจะเป็นวันนี้ตอนบ่าย ผมเพิ่งเห็นคนกำลังรดน้ำ...”
สติเฟินได้สติกลับมา เหมือนนึกอะไรขึ้นได้จึงถามหา “พอบ้านล่ะ เคลวิน
ล่ะ”

ทุกคนนึกถึงชายชราเคราขาวที่คอยต้อนรับแขกอย่างมีอัธยาศัย
ไมตรีและนำบริการคอยเสิร์ฟอาหารเสิร์ฟเหล้าคนนั้น พอบ้านแบบผู้ดี
อังกฤษมาก ๆ

“อ้าย!”

ขณะที่ทุกคนมองหาพอบ้านไปทั่ว ก็ได้ยินฉีเล่อกับเงินอู่และ
พวกสาว ๆ ร้องขึ้นมา

สาว ๆ พวกนี้เป็นแฟนของสมาชิก S.C.I. บางคน แม้เวลาปกติ
จะไม่ชอบอะอะไว้วายอะไรกัน แต่พอได้ยินเสียงกริตรี้องนี้เข้าก็ชวนให้
พวกกลัวเทียนชนุลูกช่ออยู่เหมือนกัน เจ้าหูผูดลุกขึ้น “เป็นอะไรไป”

“คนที่ชั้นสองนั่นใครนะ!” เงินเจียอู่ใจกลุ้มมากกว่าหน้อย แถม
ค่อนข้างใจเย็น ยกมือชี้ไปที่ชั้นสอง

ทุกคนตัวตวัดสายตามองขึ้นไป ก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่หลังกระจก
บานยาวจรดพื้นตรงชั้นสองของการ์เด็นวิลล่าแสนสวย

ตอนแรกมีคนยืนดูบรรยากาศอยู่ที่ชั้นสองหนึ่งคน แต่ไม่มีอะไร
ผิดปกติ เพียงแค่ความรู้สึกเมื่อเห็นผู้หญิงคนนั้นมันผิดปกติเหลือเกิน

เนื่องจากพรางตัวอยู่ในความมืด ทุกคนจึงมองเห็นหน้าตาของเธอ
ไม่ชัด เห็นแต่เพียงผมลอนใหญ่สีดำปล่อยสยายถึงหน้าอก ดูเหมือนจะ
สวมกระโปรงสีขาว กระโปรงตัวใหญ่ไปหน่อย ดูแล้วคล้ายกับกระโปรงสุ่ม
ที่ผู้หญิงสวมใส่ช่วงยุคกลาง...

มือทั้งสองข้างของเธอทาบบอยู่กับบานหน้าต่างราวกับกำลังดูสถาน-
การณ์ด้านนอก กิริยาท่าทางดูหม่นหมอง

“มือเธอเล็กจัง” จันเจาพูดขึ้นประโยคหนึ่ง ไปอู่ถึงขมวดคิ้วบ้าง

แขกหรือไม่น้อยทนสะเทือนอารมณ์กันไม่ไหว กริตรี้องไม่หยุด
แขกผู้หญิงส่วนใหญ่ยืนเซไปเสมา

จันเจากระซิบบอกไปฉือที่เหวอยู่ข้างๆ “ฉือฉือ จดจำสีหน้าท่าทางของทุกคนตอนนี้อะไว้”

ไปฉืออึ้งอยู่ แต่ก็เรียกสติกลับมาได้ทันท่วงที เริ่มสังเกตเห็นรอบๆ กวาดสายตามันไปหน้าทุกคนเหมือนสแกนพร้อมบันทึกไปด้วยในตัว ความทรงจำอันน่าทึ่งของเขาคอยจดจำช่วงเวลานี้อะไว้ เก็บภาพใบหน้ามากมายนี้ รวมถึงความลับที่อาจซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลังใบหน้าเหล่านี้

“ขึ้นไปดู” ไปอวีถึงเอยกับสมาชิก S.C.I.

หมาฮั่นและคนอื่นๆ ไปยังวิลล่า เปิดประตูขึ้นไปข้างบนด้วยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหลายๆ คน

ไปอวีถึงเดินวนที่ชั้นล่างโดยไม่ได้ตามขึ้นไป แต่คอยจับจ้องผู้หญิงที่อยู่ด้านใน

เขาเกาะความสูงของระเบียงชั้นสองด้วยสายตาคู่หนึ่ง แล้วถอยหลังไปสองสามก้าว ก่อนขอย่ำเท้ากระโจนขึ้นชั้นสอง

การกระทำแบบนี้ทุกคนตรงนั้นอาจเคยได้เห็นเฉพาะในหนัง หลินร่วที่ขี้น้อยข้างจันเจายังอดชมไม่ได้ “ความสามารถในการทรงตัวกับการกระโดดพลังน่าทึ่งจัง”

ในสมองจันเจาแวบชื่อที่เจ้าเจ๋อชอบเรียกไปอวีถึงอยู่บ่อยๆ ขึ้นมา - ลูกเสือบ้านคุณ

ซึ่งจริง ๆ ก็คือพรสวรรค์ด้านการเคลื่อนไหวที่พระเจ้าประทานให้ ช่วยให้ไปอวีถึงสามารถทำฝืนธรรมชาติต่างๆ นานาได้

เมื่อตะขอบหน้าต่าง ไปอวีถึงประสานสายตากับผู้หญิงข้างในนั้น โดยที่ผู้หญิงคนดังกล่าวก็ไม่ได้วิ่งหนี ทั้งสองยืนอยู่อย่างนี้ กางกันด้วยกระจกบางๆ หนึ่งชั้น และสบตากัน

จันเจารู้จักไปอวีถึงเป็นอย่างดี ไม่ว่าเขาจะเปลี่ยนแปลงสีหน้าท่าทางอะไร จันเจาก็อ่านความคิดและอารมณ์ของเขาออกได้หมด และจากการพิจารณาของจันเจา ตอนนี้อยู่กำลังทำหน้าที่นางงสงสัย

08

ต้นเหตุ

ไปอ๊วกั๊งเปิดหน้าต่างด้วยความว่องไว ทันทีที่ความฉงนสงสัยหายไปจากใบหน้า เขาใช้มือกดหญิงสาวร่างเล็กกะทัดรัดคนหนึ่งที่กำลังเอาไว้มือ พร้อมกับตะโกนบอกข้างล่าง “หมอ!”

กงซุนกับหยางฟานสบตากันแวบหนึ่ง แล้ววิ่งขึ้นชั้นบนไปพร้อมกัน ณ ขณะนั้นไฟที่ชั้นสองเปิดแล้ว พวกเจ้าหูเปิดประตูห้อง มองเห็นสถานการณ์ตรงหน้าก็ชะงักงันไปเหมือนกัน

ทุกคนทนอยากรู้อยากเห็นไม่ไหว จันเจาจิ้งขึ้นไปข้าง ส่วนสติเฟิ่นกับหลินร้าวตามมาข้างหลัง

พอเข้าประตูไปก็เห็นฉากพิสดาร

ดูเหมือนตำแหน่งของชั้นสองจะเป็นห้องหนังสือ มั่นดูไฮโซมาก ๆ แต่บนพรมราคาแพงลิบลึกกลางห้องกลับมีชายชราคนหนึ่งนอนตัวแข็งอยู่ ซึ่งก็คือพ่อบ้านคนที่ถูกเรียกว่าเคลวิน

เน็ตไท่เส้นยาวเส้นหนึ่งพันอยู่รอบลำคอของพ่อบ้าน

ที่หน้าต่างบานยาวจรดพื้นตรงระเบียงมีราวแขวนเสื้ออยู่ราวหนึ่งบนนั้นมีถุงเสื้อสองถุงแขวนอยู่ และยังมีสายระโยงระยางอีกหลายเส้น โดยที่ปลายสายอีกด้านแทงเข้ากับตัวสาวน้อยคนที่สวมกระโปรงสุ่มสีขา ในตอนนี้สาวน้อยคนดังกล่าวไม่รู้สึกร่างแล้ว เธอเอนกายอยู่ในอ้อมแขนไปอ๊วกั๊ง ใบหน้าซีดขาวราวกับกระดาษ ไปอ๊วกั๊งประคองเธอไว้ไม่กล้า

ขยับเขยื้อน เนื่องจากระยะห่างที่โยงเธอกับถุงเลือดพวกนั้นไกลเกินไป เขาไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นกรทำให้เลือดหรือว่าดูดเลือด แต่รับรู้ได้ว่าสาวน้อยที่เนื้อตัวแทบจะเย็นเฉียบคนนี้หัวใจยังเต้นและยังมีชีพจร

“ประคองไว้ อย่าขยับ!” หยางฟานถลันเข้ามาพาลงสำรวจถุงเลือด “กำลังให้เลือด เธอเสียเลือดมาก รีบเรียกรถพยาบาล!”

“พ่อบ้านตายแล้ว!” กงซุนตรวจดูอาการของเคลวิน ก่อนส่ายหน้า อย่างช่วยไม่ได้

“แซลลี่!” จังหวะนั้นที่หน้าประตูมีเสียงร้องดังลั่นขึ้นมา

มันเป็นเสียงร้องของความโศกเศร้าระคนหวาดผวา เป็นเสียงของ สตีเฟน

ไปอู้ถึงงยหน้า ก็เห็นจันเจากับสตีเฟนมาถึงหน้าประตูพร้อมกัน สตีเฟนร้องลั่นขึ้นมาทันทีหลังจากที่ได้เห็นเด็กสาวคนดังกล่าว “พระเจ้า! แซลลี่!”

เจ้าหูกับลิวเทียนคอยรั้งสตีเฟนที่ควบคุมตัวเองไม่อยู่ต้องการพุ่งตัวเข้ามา

จันเจาทามหลินร่วที่ยืนตะลึงจนหน้าซีดอยู่ข้างหลังไปอีกคนว่า “มันเรื่องอะไรกัน”

หลินร่วขมวดคิ้ว “แซลลี่เป็นน้องสาวของสตีเฟน”

จันเจามองหลินร่วด้วยความสงสัย

“แซลลี่ควรเรียนหนังสืออยู่ที่อังกฤษถึงจะถูก... ผมงงว่าเธอมาที่นี่ ได้ยังไง” หลินร่วส่ายศีรษะ สีหน้าเต็มไปด้วยความงุนงง “สตีเฟนกลัว เธอจะรีบกลับมาช่วยในพิธีขอแต่งงานของเขาแล้วจะกระทบกับการเรียน เลยไม่บอกเธอ”

“แต่ดูเหมือนว่ามีคนอื่นบอกเธอแล้ว”

หม่าฮั่นเก็บมือถือเครื่องหนึ่งขึ้นจากพื้น เปิดข้อความหลายข้อความ ส่งให้จันเจาอ่าน ส่วนข้างๆ กันนั้นยังมีกระเป๋าดินทางของแซลลี่ด้วย

จันเจารับมือถือมา ก็เห็นเป็นบันทึกการสนทนาระหว่างเคลวินกับ แซลลี่ ดูเหมือนว่าทั้งสองแอบวางแผนเซอร์ไพรส์สตีเฟนในวันนี้

จันเจาเปิดกระเป๋าเดินทาง พบว่าภายในมีกล่องบรรจุภัณฑ์แสนประณีตสวยงามใบหนึ่ง ดูท่าทางคงเป็นของขวัญวันหนึ่งที่เตรียมไว้ให้ สตีเฟน

“เธอจะไม่ไหวแล้ว!” หยางฟานรีบช่วยชีวิตเซลล์ี

สตีเฟนควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่อยู่มากขึ้น เจ้าหูกับลั่วเทียนจึงออกแรงลากเขาออกไป ส่วนลิลี่ซึ่งรักเซลล์ีเหมือนน้องก็เป็นลมล้มพับหลังจากที่วิ่งขึ้นมาและเห็นเหตุการณ์ตรงหน้า

รถพยาบาลรุดมาได้ทันเวลาที่ หยางฟานนำคนส่งโรงพยาบาลร่วมกับเจ้าหน้าที่พยาบาล

ไปจนถึงใช้ให้ฝาแฝดที่ตามมาสมทบส่งสตีเฟนไปโรงพยาบาล

เจ้าหน้าที่ตำรวจชุดใหญ่ภายใต้การนำของเปาเจิ้งรุดมาถึงที่เกิดเหตุไปอู่ถึงสั่งให้สไมซิก S.C.I. ตรวจสอบที่เกิดเหตุโดยระมัดระวังกุหลาบที่มีพิษ

สวนกุหลาบที่เดิมสงบสวยงาม ตอนนี้อยู่สภาพเป็นอะอะเจี้ยวจิวและคลั่งไปด้วยกลิ่นคาวเลือด

ศพนอนหงิกงออยู่ในดงดอกไม้ กุหลาบมีพิษภายใต้แสงจันทร์มีจุดสว่างประหลาดอยู่รำไรๆ แล้วยังมีหิ้งห้อยบางส่วนเกาะอยู่บนกลีบดอกไม้ รู้ว่าเป็นผลมาจากสารพิษหรือเปล่า เดิมควรจะเป็นหิ้งห้อยเรืองแสงสีเขียว แต่นี่กลายเป็นสีน้ำเงินแบบแปลกๆ

จันเจายืนอยู่ริมระเบียง ก็มองลงมา

ไปจนถึงกับเจ้าเงินซึ่งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ตรงหัวมุมระเบียงไม่ไกลจากตัวเขา ส่วนหลินร่วฟิงอยู่เหนือราวกันระเบียงอีกด้านตามลำพังทอดสายตามองตำรวจที่เร่งมือทำงานอยู่เบื้องล่างด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึกและไม่มียิ้มแบบแต่ก่อนอีก

ไปอู่ถึงล้างมือเสร็จก็เดินออกมาหาจันเจา

“ฉันทเกลียดคดีนี้” จันเจากระซิบ

“คดีที่ S.C.I. เคยรับทำงานถึงเดี๋ยวนี้ นายชอบคดีไหนบ้าง” ไปอู่ถึงย้อนถาม

“คดีนี้ไม่เหมือนกัน” จันเจานิ่งเงียบอยู่นาน “บางทีพวกเราควรลอง

สมมติอุปนิสัยของเอมิเลียใหม่อีกครั้ง”

ไปอวีถึงมองเขา “หมายความว่าไง”

“นายบอกว่านายไม่เข้าใจว่าทำไมเอมิเลียต้องฆ่าทุกคนในหมู่บ้านจนเรียบใช้หรือเปล่า” จู่ๆ จันเจาก็ถามไปอวีถึง “นายรู้สึกไหมว่ามันไม่สมเหตุผล ผล น่าจะมีเรื่องราวที่พวกเราคาดเดาไม่ถึงอย่างอื่นเกิดขึ้นซึ่งกระทบกระเทือนจิตใจเอมิเลีย”

ไปอวีถึงพยักหน้า “ฉันคิดไม่ออกจริงๆ”

“เพราะนายไม่ใช่เอมิเลีย ฆาตกรคนไหนๆ ก็ไม่ใช่เอมิเลีย” จันเจาหันกลับมาถามไปอวีถึง “ลองสมมติว่า ถ้าสติเฟิ่นฆ่าฉัน นายจะปฏิบัติกับน้องสาวเขาแบบนี้หรือเปล่า มาล้างแค้น”

ไปอวีถึงอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วส่ายหน้า “ไม่”

“นั่นสำหรับนาย มีเรื่องที่ทำให้นายทุกขใจมากกว่าฉันตายหรือเปล่า”

ไปอวีถึงส่ายหน้าไปมา “ไม่มี”

จันเจาเผยยิ้มบางๆ “บนโลกนี้มีคนแล้ว เลวร้ายมากยิ่งขึ้นกว่าใครๆ ที่พวกเราเคยเจอมาก่อนหน้านี้”

ไปอวีถึงนึ่วหน้ามองจันเจา “เอมิเลียเขย่าโลกทัศน์ของนายแล้ว?”

“เป็นวิธีการมองคน” จันเจาเอ่ยจริงจัง “เมื่อก่อนเจ้าเจ็วเคยบอกว่าการวิจัยของฉันมีข้อจำกัด เพราะฉันไม่เคยรู้ว่าจิตใจคนเราชั่วร้ายได้ถึงระดับไหน”

ไปอวีถึงขมวดคิ้ว เหลียวกลับไปมองหลินร่วที่เดินมาใกล้ๆ พวกเขา ดูเหมือนอีกฝ่ายกำลังลังเล อยากถามอะไรบางอย่าง

ไปอวีถึงรู้ที่อยู่ว่าเขาฉลาดพอที่จะวิเคราะห์การเล่นงานครั้งนี้ได้ด้วยตัวเอง จึงถามเขาว่า “สติเฟิ่นเกี่ยวข้องกับการผจญภัยเรือเอมิเลียครั้งนี้ของคุณหรือเปล่า”

หลินร่วส่ายหน้า “ไม่ละ เขาไม่ได้การเงินแล้วก็ได้ลงแรงด้วย แต่เพื่อนผมทุกคนรู้กันหมดว่าผมอยากทำให้สาเหตุการอัปปางของเรือเอมิเลียมันกระจ่างชัด”

จันเจายกมือคลึงหว่างคิ้วไปมาเบาๆ “นั่นไรอันล่ะ เขาเกี่ยวข้องกับ

เรือเอมิเลีย? แล้วยังมีบริการคนนั้นอีก คุณเคยเจอมาก่อนหรือเปล่า แล้ว ยังมีคนที่ซื้อเงินแพยกอีกคนด้วย แล้วยังมีตั้งหยวน...”

“เพิ่มแซลลีเข้าไปอีก” หลินร่วเดินไปข้างราวกัน ทอดสายตาไปนอก บ้านมองดูรถเบ็กโฮคันหนึ่งที่ขับเข้ามา ดูเหมือนเตรียมมาเรือสวนกุหลาบ ทั้ง

“ยังมีเพื่อนที่เล่นเรือด้วยกันอีกหลายคน” หลินร่วพึมพำกับตัวเอง “มีความเกี่ยวข้องกับผมทั้งนั้น ผมทำร้ายพวกเขาหรือเปล่า”

จันเจาสบตาไปกับอิวี่ถึงแวบหนึ่ง แต่ไม่ได้ส่งเสียงใดๆ

“ผมยอมเชื่อว่าความอาฆาตหรือคำสาปของเอมิเลียกำลังจ้องเวร จ้องกรรมอยู่” สีหน้าหลินร่วขมริมลง “หรือไม่ ผมก็คงทำผิดกับคนชั่วร้าย เข้า ถึงได้ตามล้างแค้นแบบนี้”

“คุณนี่ก็ออกบ้างไหม ว่ามีใครอาฆาตแค้นคุณรุนแรงได้ถึงระดับนี้” ไปอิวี่ถึงถามหลินร่ว

หลินร่วครุ่นคิดแล้วส่ายหน้า “ผมนี่ก็ไม่ออกเลยจริงๆ แต่ผมมั่นใจ ว่าผมไม่เคยทำเรื่องเลวร้ายให้ต้องถูกล้างแค้นแบบนี้แน่”

จันเจาสะกิดไปอิวี่ถึง “ฉันต้องลองทบทวนดูหน่อย” พูดจบก็เดิน เข้าห้องไปตามลำพัง นั่งลง หลับตา เริ่มต้นทำสมาธิ

อากัปกรณ์าแบบนี้ของจันเจา ไปอิวี่ถึงได้เห็นเป็นครั้งแรก แต่ความคิดในหัวสมองเขาไม่เคยเป็นสิ่งที่คนรอบข้างจะสัมผัสได้ถึงเลย

ไปอิวี่ถึงหันหลัง เห็นหลินร่วเดินไปอยู่หลังราวกันระเบียงอีกด้าน อีกครั้ง มือเกาะราวกันพลางขมวดหัวคิ้ว

ไปจันถึงจุดบุหรีมวนหนึ่ง ตอนนี่สองพี่น้องหลานซีกับหลานฉีเดิน ขึ้นมาสมทบแล้ว

หลานซีเดินมาหาไปอิวี่ถึง กระซิบเตือนว่า “มีสถานการณ์บางอย่าง ไม่สู้ดี”

ไปอิวี่ถึงมองเขาด้วยความงุนงง

หลานซียื่นคาง พักกพืดส่งซิกให้ไปอิวี่ถึงมองไปไกลๆ

ไปอิวี่ถึงมองไปตามทิศทางที่เขาส่งซิก จึงเห็นว่ามีคนหลายคน

รวมตัวกันอยู่ข้างเต็นท์ที่ใกล้ ๆ ตรงนั้น คนพวกนี้เป็นเพื่อนรักของสติเฟิ่น กับลิลี่ทั้งนั้น มิหนำซ้ำ...ทั้งหมดยังเป็นยอดคนจากทั่วทุกมุมโลกด้วย

ไปอวีถึงเพียงมองดูเฟิ่น ๆ ก็สามารถระบุชื่อได้หมด คนเหล่านี้ต่างเป็นคนหนุ่มมากความสามารถที่มีหน้ามีตาของเมือง S มีทั้งหวักะทิแห่งวงการธุรกิจ ศิลปินชื่อดัง รวมถึงแพทย์และทนายความที่มีชื่อเสียง ทั้งยังมีข้าราชการตำแหน่งสำคัญบางส่วนอยู่ด้วย

“เหมือนพวกเขาตัดสินใจจะตอบโต้” หลานซีกระซิบ “ผมเพิ่งเดินไปเลียบ ๆ เคียง ๆ พวกเขา ไอสังหารคูโซนทีเดียว”

ไปอวีถึงขมวดคิ้ว ดูท่าทางเรื่องคราวนี้ได้จุดไฟโทสะในใจคนกลุ่มนี้เข้าเสียแล้ว

จิ้งหะดังกล่าว หนึ่งในนั้นหันมามองวาดสายตามองขึ้นบน แล้วกวักมือเรียกหลินร้วหลังจากมองเห็นเขา

ท่าทีหลินร้วเคร่งขรึม กระโดดข้ามราวกันลงไปจากชั้นสองแล้ววิ่งไปหาพวกเขา ทุกคนล้อมวงเข้าหากัน คล้ายปรึกษาอะไรกันบางอย่าง

“พวกเขากำลังจะทำอะไร” ไปอวีถึงรู้สึกได้ถึงความโกลาหลและบรรยากาศที่ผิดปกติท่ามกลางฝูงชน

“ใช้วิธีการของตัวเองแก้ปัญหา” ไปจิ้นถึงเดินมาหา

ไปอวีถึงหันไปมองเขา “แกยังงี้”

ไปจิ้นถึงยกไหล่เบา ๆ “พวกนี้ไม่ใช่กะเทาะที่ไร้ความสามารถในการตอบโต้หรอก การฆ่าคนที่เป็นพวกหวักะทิท่ามกลางคนหมู่มากแบบนี้ได้ถือเป็นความโหดเหี้ยม ดังนั้นพอแต่ตะโดนพวกบรรทัดฐานสูงเข้าแบบนี้พวกเขาก็ต้องเล่นงานกลับ”

“แสดงว่าพวกเขามีเป้าหมายต้องสงสัยใช่หรือเปล่า” ไปอวีถึงถามไปจิ้นถึง

ไปจิ้นถึงไหวไหล่หน่อย ๆ “ฉันไม่ค่อยเหมือนพวกเขาเท่าไร เข้ากันไม่ค่อยได้ เลยไม่ได้เป็นพี่น้องสนิทกับพวกเขา”

ไปอวีถึงสงสัย “พี่ไม่ได้สนิทสนมกับพวกเขาหรอกหรือ”

“สนิทก็สนิทอยู่หรอก แต่ถึงยังไงความเคยชินกับวิธีคิดก็ต่างกัน”

ไปจนถึงเอาสองมือล้วงกระเป๋า “ฉันสร้างตัวด้วยมือเปล่ามาตั้งแต่เกิด ส่วนพวกเขาคาบซ้อนทองเกิดมาเป็นยอดคน ค่านิยมพื้นฐานต่างกัน ประสบการณ์ชีวิตก็ไม่เหมือนกันด้วย”

ไปอวีถึงครุ่นคิด “เพื่อนฝูงกับคนประเภทเดียวกันเป็นคนละเรื่องกัน ไซ้ใหม่”

ไปจนถึงยักคิ้วนิดๆ “ก้าวต่อไปพวกเขาต้องการจะทำอะไร เขาอาจรู้ดีกว่า”

ไปอวีถึงเห็นเขาบู้บี้ไปทางเจ้าเงิน

เจ้าเงินที่กำลังใช้มือข้างเดียวหมุนรูบิกอันหนึ่งอยู่อย่างเบือๆ เห็นไปอวีถึงมองตัวเองก็ยกไหล่ “ตาต่อตาฟันต่อฟัน จะทำอะไรได้อีก”

ไปอวีถึงจะลงไปข้างล่าง แต่ไปจนถึงดึงเขาเอาไว้ “พวกเขาไม่บอก นายหรือ?”

“ถ้าพวกเขาเตรียมแก้แค้นกันเองละก็ มันอันตรายเกินไป” ไปอวีถึงไม่เข้าใจ “ในเมื่อมีผู้ต้องสงสัย ทำไมไม่บอกตำรวจ หรือไม่ก็ร่วมมือกับพวกเรา?”

ไปจนถึงหัวเราะ “ถ้านายเจออันตราย ปฏิบัติการแรกคือขอความช่วยเหลือหรือว่าช่วยตัวเอง?”

ไปอวีถึงถึงกับอึ้ง

“คนอย่างไรอวีถึงเคยขอให้คนอื่นช่วยเหลือ” ไปจนถึงยื่นมือไปตบ บ่าเขาเบาๆ “พวกเขาเป็นยอดคนเหมือนนาย พวกเขาเป็นมาถึงจุดนี้ได้ ไม่เคยร้องขอคนอื่นมาก่อน อาศัยตัวเองล้วนๆ มีความฉลาดกับความโดดเด่นกว่าพวกเดียวกัน มันเป็นสิ่งที่พวกเขาภูมิใจที่สุดมาตลอด แต่คราวนี้วิญญูณอาฆาตตนนี้เล่นงานพวกเขาแบบจังๆ ดังนั้นต้องเอาคืนแน่นอน”

ไปอวีถึงครุ่นคิดครู่หนึ่ง “ทำเป็นเด็กไปได้”

“ฉันก็รู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน” ไปจนถึงพยักหน้า “แต่นายลองดู แวดตาพวกเขา”

ไปอวีถึงหันไปดูแววตาของทุกคนที่รวมตัวปรึกษากันอยู่ด้านล่าง

ควรบรรยายอย่างไรดีนะ เด็ดเดี่ยว? ฮึกเหิม? หรือจะบอกว่าไอสังหาร
คุณรุ่น...ปนเปกันไปหมด

“สำหรับพวกเขา ชีวิตเป็นเกมเกมหนึ่งอยู่แล้ว” ไปจีนถึงกล่าว
“หลินรื้อแล้วไปตามหาเรืออับปางโบราณอะไรนั่นก็เพื่อหาเรื่องใส่ตัว หา
เรื่องแสวงหาความตื่นเต้นอยู่แล้ว คนพวกนี้ไม่ได้มีแรงกระตุ้นให้อยาก
ต่อสู้มานานแล้ว ไม่รู้สึกเหวอว่านอกจากความโกรธ พวกเขายังฮึกเหิม
มากด้วย คนที่รักการต่อสู้ เวลาเจอกับความท้าทาย มันต้องมีอารมณ์
แบบนี้อยู่แล้ว”

จังหวะนั้นหลินรื้อรับโทรศัพท์สายหนึ่ง และพูดอะไรบางอย่างกับ
ทุกคนหลังจากวางสาย เห็นได้ชัดว่าคนทั้งกลุ่มโล่งอก

“หัวหน้า”

ไปอวีถึงหันกลับมา ฉินโหวอยู่ข้างหลังเขา กระซิบบอกว่า “หยาง-
ฟานโทรมา บอกว่าเซลล์พื้นที่อันตรายแล้ว แต่เพราะเสียเลือดมากไป
อาจมีผลกระทบหลังหายป่วยได้ เธอถูกคนตีจนสลบ โดนเจาะเอาเลือด
ออก แล้วก็ให้เลือดกลับเข้าไปอีกที วิธีการเหี้ยมโหดมาก สตีเฟนจ้าง
บอดี้การ์ดจำนวนมากมาคุ้มครองพวกเขา แล้วหลังจากนั้นก็หายตัวไปครับ”

ไปอวีถึงขมวดคิ้ว “หายไป?”

“ตอนที่หยางฟานขึ้นรถ ผมให้เขาลองสังเกตสตีเฟนดู” ฉินโหว
พูดต่อ “หยางฟานบอกว่าสตีเฟนพูดบางประโยคข้างหูน้องสาวเขา”

“พูดอะไร”

“พี่จะให้พวกมันซดใช้...” ฉินโหวเลิกคิ้ว

“พวกมัน?...” ไปอวีถึงนึกแปลกใจ

“หัวหน้า” จังหวะนั้นเจ้าหญิงขึ้นมา “ที่หน้าประตูมีรถกับผู้คนมากัน
เยอะมาก”

ไปอวีถึงขมวดคิ้ว “ใครมา”

“คนชุดดำ” เจ้าหญิงเบิกปาก “บอกว่ามารับคุณชายกลับบ้าน”

“คุณชาย?...”

ทุกคนกวาดสายตามองด้านล่าง ที่นี้มีคุณชายอยู่ไม่น้อยเลย...

“ฉันคิดว่าฉันหาเบาะแสบางอย่างเจอแล้ว”

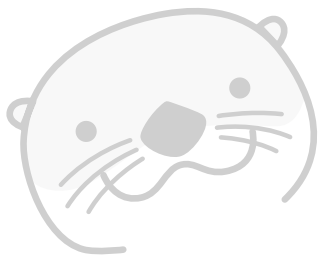
ทุกคนหันกลับมา ดูเหมือนจันเจาจะใช้สมาธิเสร็จแล้ว เขาเดินออกจากห้องหนังสือ ในมือถือแฟ้มแฟ้มหนึ่งส่งให้ไปอวีถึง

ไปอวีถึงเปิดออกดูฉบับก็นิ่งเงียบไปนาน ก่อนเอาข้อมูลส่งให้ไปจันถึง ดู “บางทีนี่อาจเป็นต้นเหตุก็ได้?”

ไปจันถึงไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรด้วย รับแฟ้มมาอ่านฉบับก็ถึงกับอึ้ง เจ้าเจินชะงักมาอ่านอีกคน แล้วก็อดผิวกายไม่ได้ “จินตนาการล้ำกว่าผมอีก”

หม่าฮั่นที่อยู่ข้างๆ ยังอดสบถไม่ได้ “หาเรื่องใส่ตัว”

เจ้าหู่กอดคอหม่าฮั่นพูด “จริงด้วย ใช้ชีวิตดี ๆ กันไม่เป็น เจอความทรมานแบบนี้ก็สมควรแล้ว...หาเรื่องยุ่งใส่ตัวขนาดนั้นจะโทษใครได้ล่ะ”

กตล่องจอน

แผนเรือผีสิง

ไปอวีด้วงพลิกเปิดแฟ้มเอกสาร เจอแผนงานแบบละเอียดชุดหนึ่ง
แล้วยังมีแผนภูมิไอเดียจำนวนหนึ่ง รวมไปถึงภาพถ่ายสถานที่จริงอีก
บางส่วน

ข้อมูลนี้แสดงให้เห็นว่า พวกสติเฟื่องกำลังต่อเรือสำราญลำหนึ่งอยู่
ที่อยู่ต่อเรือของท่าเรือเมือง S

และเรือลำดังกล่าวก็เหมือนกับเรือเอมิเลียในข้อมูลเบาะ เพียงแต่
เป็นเรือสำราญที่ดูสมัยใหม่กว่า ใหญ่กว่า แต่มีเสน่ห์แบบโบราณ ทั้งยัง
สวยงามมาก

และสิ่งที่ทำให้ทุกคนอึ้งจนพูดไม่ออกคือ เรือสำราญนี้เอาใบเรือ
กับเสากระโดงออก เพราะเป็นเทคนิคการสร้างเรือสมัยใหม่ แต่กลับ
คงรูปสลักตรงหัวเรือเอาไว้ ซึ่งรูปสลักนี้ต่างไปจากเรือทุกลำที่ผ่านๆ มา
เพราะเป็นรูปสาวงามคนหนึ่งอุ้มหวัะโหลกหัวหนึ่งไว้ในอ้อมอกดูไปแล้ว
พิลึกชอบกล

จังหวะนั้นไปจิ้นถึงก็โพล่งขึ้นว่า “อ้อ...” คล้ายกับนึกเรื่องอะไร
บางอย่างขึ้นได้

“คิดอะไรได้เธอ” ไปอวีด้วงถามเขา

“ก่อนหน้านั้นเหมือนเคยได้ยินพวกเขาพูดกันครั้งหนึ่ง” ไปจิ้นถึงเล่า
“อีกไม่กี่วันจะเป็นวันเกิดหลินรั้ว เหมือนพวกเขาหลาย ๆ คนจะบอกว่า

ต้องการเตรียมของขวัญชิ้นโตให้เขา เลยลงขันกันก่อนหน้านี้ ฉันเองยังเหมือนจะสมทบทุนไปด้วยเลย”

“ที่กำลังบอกว่าพวกเขาอยากฉลองวันเกิดให้หลินรวิ้ว เลยต่อเรือเอมิเลียลำนี้นี้ให้เขาซะเลย?” จันเจาอึ้ง แล้วถามไปจิ้นถึงต่อ “จิ้นพี่สมทบทุนไปเท่าไร? นี่มันเรือสำราญทั้งลำเชียวนะ!”

ไปจิ้นถึงสายหน้าไปมา “เรื่องเงินฝาแฝดเป็นคนจัดการ แต่ลุงของสติเฟิ่นเป็นราชาเรือ เรื่องต่อเรือนี้น่าจะได้รับความมิตราภาพ คงไม่แพงหูดับดับไหม้หรือ?”

แต่ละคนมองหน้ากันไปมา

ไปจิ้นที่พลิกอ่านข้อมูลทั้งหมดด้วยความรวดเร็วอยู่ข้างๆ เงยหน้าขึ้นมาพูดว่า “ไม่ใช่แค่เรือนะ!”

ทุกคนหันกลับมามองกันหมด “ยังมีอะไรอีก?”

“ยังมีเส้นทางเดินเรือทั้งเส้น รวมถึงเกาะที่เอมิเลียก่อเหตุสังหารผู้คนเกือบเกลี้ยงเกาะในตำนานเมื่อตอนโน้นด้วย ดูเหมือนพวกเขาเตรียมจะสร้างให้เรือสำราญลำนี้กับเกาะนั้นกลายเป็นโปรเจกต์ท่องเที่ยวพิเศษแล้วโน้นยังรวมการผจญภัยในน่านน้ำที่เรือเอมิเลียอับปาง อะไรทำนองนั้นด้วย...” ไปจิ้นทำตาปริบๆ “ถ้าหากโปรเจกต์นี้ทำสำเร็จทั้งหมดละก็ จะโยงโยไปถึงโปรเจกต์ด้านการท่องเที่ยวและเอนเตอร์เทนเมนต์บางส่วนด้วย แผนธุรกิจแผนนี้สมบูรณ์แบบมาก มีคนเข้าร่วมด้วยเยอะมาก เรียกว่าเป็นแผนเรือผีสิงได้เลย”

“พี่ใหญ่ พี่ร่วมกับเขาด้วยหรือเปล่า?” ไปจิ้นถึงถามไปจิ้นถึง

ไปจิ้นถึงหัวเราะแห้งๆ พลางสายหน้า “ฉันไม่สนใจอะไรกับเรื่องประเภทนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ถ้ารู้ว่าพวกเขาทำไฉนนี้ ฉันคงไม่ออกเงินด้วย”

“ทำไมล่ะ?” จันเจาสงสัย “ฟังดูแล้วจะทำอะไรดีที่เดียววะ แถมผู้ทรงอิทธิพลในแวดวงธุรกิจเมือง S จะต้องได้รับเชิญมาไม่น้อยแน่ๆ เป็นที่ดีๆ สำหรับขยายความนิยมกับมองหาเส้นสายนะ!”

ไปจิ้นถึงทำท่าแข็งๆ “ยังงี้ๆ พวกงานเปิดตัวเออย พิธีเปิดอาคารเออย งานกาล่าดินเนอร์เออย...ถ้าเลี้ยงได้ฉันก็เลี้ยง”

ทุกคนมองเขาด้วยความสงสัย

“ฉันรู้ค่ะ!” ฉีเล่อไม่รู้ว้าโพล่มาจากไหน “ก็เหมือนเวลาชาวบ้านเขาเปิดกิจการแล้วไม่กล้าเชิญพวกเราไปตัดริบบิ้นแหละค่ะ”

“เพราะมันไม่เป็นมงคล” ฉีเล่อวี้นิ้วหน้าแข็งๆ “เดินไปถึงไหนคนตายถึงนั้น”

ไปจินถึงพยักหน้า “เพราะเรื่องนี้แหละ”

ทุกคนมองหน้ากันเล็กน้อย จากระดับความไม่เป็นมงคลของไปจินถึงบวกกับตัวช่วยเบอร์หนึ่งอย่างฉีเล่อ และตัวช่วยเบอร์สองอย่างฉีเล่อวี้นิ้วหน้าแข็งๆ การเดินทางครั้งแรกของเรือเอมิเลียคราวนี้ช่างน่าประหลาดประหลาดจริงๆ

“พวกเธอขึ้นมาได้ไง” ลั่วเทียนถามหมาชินที่คล้องแขนเขาอยู่ “เคลียร์ที่เกิดเหตุเรียบร้อยหมดแล้ว?”

หมาชินเมียงมองหน้าประตุ เห็นว่าไม่มีใคร จึงกระซิบเบาๆว่า “ไอ้ที่ควรส่งก็ส่งไปหมดแล้ว เขาเริ่มไล่คนออกแล้ว ดูเหมือนจะไม่ค่อยให้ความร่วมมือเท่าไร”

ไปอู้อี้ถึงขมวดคิ้วเล็กน้อย

จังหวะนั้น ช้างล่างมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น

ไปจื่อรีบเอาเอกสารวางกลับลงบนโต๊ะ ทุกคนสบตากัน - ถึงอย่างไรพวกเขาก็ไม่มีหมายค้น ข้อมูลประเภทนี้เป็นความลับทางธุรกิจ ถือว่ามองไม่เห็นไปก่อนแล้วกัน

ประตุห้องเปิดออก หลินร้วเดินเข้ามา “ขอโทษด้วย นึกไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าจะกลายเป็นแบบนี้”

“สติเฟื่องไม่เป็นไรแล้วไซ้ไหม” ไปอู้อี้ถึงถาม “เห็นว่าเขากลับจากโรงพยาบาลแล้ว”

“เขากำลังรีบกลับมา” หลินร้วถอนหายใจ “เซลล์ที่พันซีดอันตรายแล้ว แต่ยังคงรักษาตัวต่อ”

ทุกคนพยักหน้าน้อยๆ บรรยากาศน่าอึดอัด

ขณะนั้นกงซุนหิ้วกระบะเป่าใบหนึ่งขึ้นมาเป็นคนสุดท้าย บอกกับไปอู้อี้ถึงว่า “ขนส่งพวกกลับไปแล้ว ตรวจสอบที่เกิดเหตุเสร็จแล้ว ส่วนดอกไม้

ต้องถูกปิดชั่วคราว”

ไปอู่ถึงพยักหน้ารับทราบ กงซุนพาหมาชินกลับไปชั้นสุตรศพก่อน
ดูเหมือนหลินร้วจะค่อนข้างเพลีย จึงลากเก้าอี้มานั่งลง

“เพื่อน ๆ คุณล่ะ” ไปอู่ถึงถามเขา

“กลับไปหมดแล้ว ตำรวจสอบปากคำเสร็จแล้ว แต่ทุกคนมีบอดี-
การ์ดอย่างต่ำลึบกว่าคนคอยคุ้มกัน น่าจะไม่เกิดเรื่องอะไรแล้ว” หลินร้ว
มองทุกคนสลับไปมาเนือยๆ “พวกคุณไม่กลับสำนักงาน?”

ไปอู่ถึงเอ่ยว่า “ยังมีบางเรื่องที่ยากถามคุณหน่อย”

หลินร้วพยักหน้ารับรู้ “จะให้ผมไปสำนักงานตำรวจหรือว่าไปที่ห้อง
ทำงานผม”

“ไปห้องคุณแล้วกัน” จันเจาคูจะให้ความสนใจห้องทำงานหลินร้ว
มากกว่า

“อ้อ จันเจาสตีเฟ่นกลับมาก่อน ผมบอกลาเขานิดหนึ่งก็กลับได้แล้ว”
หลินร้วเห็นในห้องยังมีคนกำลังรวบรวมหลักฐาน จึงขยับยกขาขึ้นวาง
ที่เก้าอี้โดยอัตโนมัติ เขาทอดสายตาคม่อมองพรึม ตรงนี้เป็นจุดที่แชลลี
กับพ่อบ้านเคลวินถูกทำร้าย ก่อนหน้านี้มีคนมาเก็บรวบรวมหลักฐานไปแล้ว
ส่วนเวลานี้เจ้าหน้าที่หมาชั้นยังคงสำรวจไปรอบ ๆ

ไปจันถึงคุยเล่นกับหลินร้วเป็นการฆ่าเวลาไปในตัว หลานซีกับหลานฉี
ช่วยส่งสาว ๆ กลับบ้านของตัวเอง ภายในวิลล่าอันใหญ่โต ผู้คนลดน้อย
ลงไปแล้ว

จันเจาสั่งเกตหลินร้วอยู่สักพัก ดูเหมือนเขาเงิบเหงาเศร้าซึ่มอยู่บ้าง
แต่กลับมองไม่เห็นความไม่สบายใจหรือความกระวนกระวายใจอะไรเลย

จุดนี้จริงๆ แล้วออกจะแปลกอยู่สักหน่อย แสดงว่าหลินร้วไม่รู้สึกรู้ว่า
เรื่องคราวนี้เป็นความมุ่นวายที่ตัวเองนำมาให้เพื่อน ซึ่งตามปกติคนเราเวลา
ตัวเองเจอความมุ่นวาย กับเวลานำความมุ่นวายไปให้คนอื่น อารมณ์จะ
ต่างกันโดยสิ้นเชิง ผลลัพธ์ของเหตุการณ์ครั้งนี้แสดงชัดว่าทำให้สตีเฟ่น
เดือดร้อน แต่หลินร้วซึ่งเป็นคนมีความรับผิดชอบคนหนึ่งกลับไม่แสดง
ความรู้สึกผิดเลยสักนิด ยืนยันได้ว่าเขาต้องรู้เบาะแสส่วนอื่นอีก หรือว่า

ภัยพิบัติครั้งนี้สตีเฟนก่อขึ้นมาเอง?

ฉันเจอกับไปอวีถึงแลกเปลี่ยนสายตากันแวบหนึ่ง

บทสนทนาผ่านสายตาระหว่างคนทั้งคู่มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่เข้าใจ... เพราะมันเป็นความรู้สึกและความเคยชินไปแล้ว

ไปอวีถึงแสดงออกชัดเจนว่าจับอารมณ์ของหลินรั่วได้เหมือนกันว่าเขานิ่งมาก จึงมองฉันเงา - แผลกแสะ

ฉันเงาพยักหน้าเล็กน้อย ซ้ำเสียงมองโต๊ะหนังสือ - นายทนายชื่อว่า เขา รู้แผนงานส่วนนี้กับเรื่องที่เขาทำหรือเปล่า

ไปอวีถึงขมวดคิ้วนิด ๆ - ต่อให้รู้จริง ๆ แต่อีกฝ่ายฉลองวันเกิดให้เขาด้วยความปรารถนาดี ยังไงก็ต้องรู้สึกผิดบ้าง

ฉันเงาลูบไล้ปลายคาง - ก่อนหลินรั่วลงไปเมื่อกี้ อารมณ์ไม่หนึ่งแบบตอนนี้ แถมยังแสดงอาการรู้สึกผิดด้วย แต่ทำไมคราวนี้ไม่มีแล้วล่ะ

ทั้งคู่นั่งเงียบอยู่สักพัก ก่อนทั้งสายตาไปทางเจ้าเงินที่กำลังหวาดหวอด ๆ อยู่ไม่ไกลพร้อม ๆ กัน

เจ้าเงินไม่มีอะไรให้ทำ แถมง่วงแล้วด้วย พอหาวก็เจอสายตาพิฆาตสองคู่เข้า เขาตกใจจนสะดุ้ง ก่อนมองฉันเงากับไปอวีถึงด้วยความงุนงง

ฉันเงากับไปอวีถึงส่งซิก ปรายตาไปทางเอกสารบนโต๊ะชุดนั้นพร้อมกัน เจ้าเงินทำตาปริบ ๆ แบบมือออก - แปลว่าอะไร

ฉันเงากับไปอวีถึงกลอกตามองบน แล้วมองหลินรั่วอีกที

เจ้าเงินอยากจะขำ เพราะเขาพบว่าจังหวะจะโคนของฉันเงากับไปอวีถึงเป็นจังหวะเดียวกัน ท่าทางเล็ก ๆ น้อย ๆ ยังเหมือนกันปะ แต่เขาก็ยังไม่เข้าใจความหมายอยู่ดี เลยมองไปถือเพื่อขอความช่วยเหลืออย่างเสียไม่ได้

ไปถือมองซ้ายทีขวาที คิดว่าฉันเงาอาจจะอยากให้เห็นหลินรั่ว “บังเอิญ” เห็นเอกสารชุดนั้น เพื่อลองทดสอบว่าเขารู้แผนการครั้งนี้หรือเปล่า

ไปถือบ่นปากใส่แผนงานบนโต๊ะ แล้วทำท่า “ฮึดฮัด” สะบัดศีรษะใส่เจ้าเงิน ก่อนขยิบตาให้

สัญญาณที่ส่งระหว่างคนรักมันช่างเข้าใจง่ายตายจริง ๆ เจ้าเงินเข้าใจ

ความหมายทันทีตามคาด ก่อนจะมองไปทางหลินร้ว

หลินร้วในเวลานี้นั่งอยู่บนเก้าอี้ เขายังนั่งไม่เป็นสุขหนัก ท่าทางไม่ค่อยสงบเท่าไร กระเถิบเก้าอี้ไปมาอยู่นั่นเอง

เจ้าเงินใช้เหรียญในมือตดใส่ขาเก้าอี้ข้างหนึ่งเบาๆ ทุกคนไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยเพราะเหรียญนั้นตกไปบนพรม แต่เก้าอี้หลินร้วเอียงกระเท่เร่ไปแล้ว เขาเอนตัวไปข้างหลังและพลิกมือยันโต๊ะไว้เพื่อทรงตัว

จังหวะเคลื่อนไหวรวดเร็วใช้ได้ โต๊ะทางด้านหลังถูกเขายันจนเอียง เอกสารบนโต๊ะกระจายเกลื่อนพื้น รวมถึงปากกาอะไรสักอย่างในกล่องปากกาด้วย

เมื่อครู่หลินร้วกำลังตกอยู่ในภาวะวังวนความคิด เลยคิดว่านี่เป็นความผิดของเขาเอง จึงรีบเก็บข้าวของ แต่พอเขาโค้งโค้งก้มหน้าลง ภาพถ่ายใบหนึ่งที่แลบออกจากแฟ้มเอกสารก็ดึงดูดความสนใจของเขา

จันแจกกับไป๋อู๋ถึงแลกเปลี่ยนสายตากัน - บรรลุเป้าหมาย!

เห็นหลินร้วดึงภาพถ่ายที่แลบออกจากแฟ้มเอกสารนั้นออกมาดู มันเป็นภาพถ่ายเรือเอมิเลียที่อยู่ต่อเรือ ซึ่งงานลุล่วงไปแล้วเกือบหกสิบเปอร์เซ็นต์

สีหน้าท่าทางที่หลินร้วถือภาพถ่ายทำตาโตมองดูอยู่นั้น แม้แต่ไป๋อู๋ถึงผู้ไม่เคยผ่านการฝึกอบรมทางจิตวิทยายังมองออกว่า - เขาไม่เคยเห็นมันมาก่อน น่าจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบรรดากลุ่มเพื่อนพ้องน้องพี่เตรียม “เซอร์ไพรส์” แบบนี้ไว้ให้เขา

หลินร้วเปิดแฟ้มเอกสารอย่างรวดเร็ว ลูกชิ้นยื่นพลิกอ่าน ยิ่งอ่านสีหน้ายิ่งแย่งลง

ไป๋อู๋ถึงมองจันแจ ส่งซิกตาม - ว่าไง

จันแจผงกศีรษะเบาๆ เขาได้เบาะแสที่อยากได้จากสีหน้าท่าทางของหลินร้วแล้ว

“เป็นอะไรไป” ไป๋จันถึงถามหลินร้ว และช่วยจันแจกกับไป๋อู๋ถึงเพิ่มเบาะแสไปด้วยในตัว

“เปล่า...” หลินร้วส่ายหน้าไปมา

จังหวัดนั้นเสียงเปิดประตูดังมาจากชั้นล่าง จันเจาเดินไปตรงระเบียง เห็นรถเก๋งสีดำคันที่ใช้รับส่งไปจีนถึงอยู่ประจำขับเข้ามาในสวนดอกไม้ พอเปิดประตูรถ ดิงน้องก็ก้าวลงมา และมีสติเฟื่องตามอยู่ข้างหลัง

“ว้าว...” ดิงน้องมองสวนกุหลาบที่โดนรถแบ็กโฮชุดเรียบตรงหน้า “นี่มันอะไรกันเนี่ย”

ดิงพี่จ้อตรรกสนิทแล้วรีบลงมาขึ้นข้างๆ ดิงน้อง “กุหลาบเพิ่งซื้อมา ไม่ใช่เธอ ของแพงๆ ทำไมชุดทั้งหมด”

ไปจีนถึงเดินมาที่ริมระเบียง ฝาแฝดโบกมือทักทายเขา

ดิงน้องโหวกเหวก “ลูกพี่ ได้ยินว่าวันนี้ลูกพี่โดนลอบคิดบัญชีเธอ ใครอะ พวกเราจะได้ไปกำจัดมัน!”

ไปจีนถึงทำท่าเอือม

และในจังหวะนั้น หลินร่วก็คว้าแฟ้มเอกสารชุดดังกล่าวรีบสาวเท้าลงชั้นล่าง

ไปอวีถึงกับจันเจาต่างคนต่างเคลื่อนตัว รีบสาวเท้าตามลงไป

สติเฟื่องเพิ่งลงจากรถ ก็เห็นหลินร่วเดินหน้าตาบึ้งตึงมาหา คว่าตัวเขาแล้วลากเข้าเต็นท์หลังหนึ่งข้างๆ

ฝาแฝดสบตากันแวบหนึ่ง ก่อนแหงนหน้ามองไปจีนถึงด้วยความอยากรู้

ไปจีนถึงส่ายหน้าไปมา สื่อความว่า-อย่าไปสนพวกเขา

จันเจากับไปอวีถึงรีบสาวเท้ามาถึงข้างนอกเต็นท์ จึงได้ยินบทสนทนาภายใน

“พวกนายทำอะไรซะ” หลินร่วกำลังถาม

สติเฟื่องเหมือนจะอึ้งไป แต่ก็ตอบกลับทันควัน “อยากเซอร์ไพรส์นาย”

คล้ายกับว่าหลินร่วจะหมดคำพูด เขานิ่งเงียบอยู่นานสองนาน “ยังมีอีกกี่คนที่ร่วมมือ ดิงหยวนร่วมมือด้วยหรือเปล่า”

สติเฟื่องนิ่งเงียบไปพักหนึ่ง “ทุกคนร่วมมือหมด ไรอันก็ด้วย...”

“พวกนาย...” ดูเหมือนหลินร่วจะพูดไม่ออก ไม่รู้ว่าจจะร้อนใจหรือ

โมโหดี

จันเจากับไป๋อวี๋ถึงสบตากันแวบหนึ่ง - ทุกคน? แสดงว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นเพื่อนกันนั้นหรือ

จันเจารู้สึกจ้วงหะกำลังดี จึงทำปากนุ้ยไปใส่ไป๋อวี๋ถึง ล้อความว่า - เข้าไป!

ไป๋อวี๋ถึงเดินเข้าเต็นท์ และเจอภาพบางอย่างเข้าพอดี

หลินรัวร์กำลังจับตัวสติเฟิน โดยที่มือข้างหนึ่งถือภาพถ่ายไว้พร้อมสบตากับเขา

ลำพังแค่ฟังพวกเขาสนทนากันอยู่ข้างนอกไม่สามารถสัมผัสได้ถึงความหนักหน่วงของบรรยากาศระหว่างพวกเขา

หลินรัวร์มองสติเฟิน สติเฟินก็มองหลินรัวร์ คล้ายทั้งสองมีเรื่องบางอย่างปิดบังอยู่...ราวกับรู้สึกหวั่นเกรงไป๋อวี๋ถึงกับจันเจา

จันเจาจับบ่อโรบางอย่างได้จากการของ พวกเขา - สองคนนั้นมีความลับ แต่พูดไม่ได้!

ที่ชั้นสอง ไป๋ฉือเปิดหนังสือกับข้อมูลทั้งหมดที่มีในห้องหนังสืออ่านอย่างละเอียดลออ โดยเฉพาะบันทึกกับเอกสารบางอย่างของสติเฟิน

เจ้าผู้กับหม่าฮั่นช่วยเขาดูต้นทางอยู่ตรงหน้าประตู

เจ้าเงินเปิดดูข่าวของเครื่องใช้ของสติเฟิน

“อืม...”

ไป๋ฉือกำลังอ่านข้อมูลพร้อมกับวินิจฉัยเครือข่ายเพื่อนฝูงรวมถึงความชอบของสติเฟิน ก็ได้ยินเจ้าเงินเปล่งคำอุทานที่มีความหมายไม่ชัดเจนขึ้นมา

“เป็นไรไป” ไป๋ฉือหันมองเจ้าเงิน

แม้เจ้าเงินจะไม่ใช้สมาชิกอย่างเป็นทางการของ S.C.I. และเวลาปกติก็ไม่สนใจเรื่องการสืบคดีอะไรพวกนี้ด้วย แต่เจ้าเงินมีความสามารถพิเศษ ซ้ำยังเป็นหลานของเจ้าเจ๋ว ไป๋ฉือรู้ว่าเขาฉลาดเป็นกรด ขอแค่เขาคิด ก็สามารถหาเบาะแสที่คนอื่นค้นไม่พบบางอย่างได้

“แอบส่องเรื่องส่วนตัวคนอื่นมันดูไม่ค่อยดีนะ” เจ้าเงินลูบจมูกไปมา

คล้ายอยากพูดแต่ยังปากไว้

“คุณเจออะไร” ไปคือวิ่งไปหา

หม่าฮั่นกับเจ้าหูที่หน้าประตูพลอยชะเง้อเข้ามาข้างในด้วยความ
อยากรู้บ้าง

เจ้าเงินยกคิ้วให้ทั้งคู่ ความหมายคือ - หน้าประตูมีใครไหม

เจ้าหูกับหม่าฮั่นเหลียวซ้ายแลขวาสำรวจ แล้วส่ายหน้าให้เขา - ไม่มี!

เจ้าเงินพยักหน้ารับทราบ กดเสียงต่ำพูดกับทั้งสามว่า “ในห้องนี้
มีประตูลับ”

“เป็นตู้เซฟอะไรทำนองนั้นหรือ” ไปคือคิดว่าสติเฟ่นรายนขนาดนี้
ซ้ายังชอบเสียงตายด้วย ในห้องจะมีห้องลับก็ไม่ใช้เรื่องแปลก

เจ้าเงินยื่นมือไปกดมั่ว ๆ เบา ๆ ก็เห็นตู้หนังสือชั้นหนึ่งเคลื่อนออก

ด้านหลังมีประตูห้องที่แง้มไว้อยู่หนึ่งบาน

“เปิดอยู่หรือ” ไปคือประหลาดใจ

เจ้าเงินเปิดประตูอย่างเบาเมื่อ ก็พบว่าหลังประตูเป็นบันไดหินมืดมิด
ทอดตัวลงไปได้ดิน

เจ้าหูเหลือบดูเวบหนึ่ง “ตรงนี้เป็นชั้นสอง ตรงลงไปก็ทะลุไปชั้นหนึ่ง
โครงสร้างห้องนี้ซับซ้อนแฮะ”

เจ้าเงินปิดประตูห้องให้สนิท ยกนิ้วขึ้น “ซูว์” ใส่ทุกคนเบา ๆ

“นี่ อย่างนี้บอกทำหน้าที่ก็ทำสิ ดูแล้วมันชอบกล” เจ้าหูนี้ถึงเจ้าเจ๋ว
ขึ้นมาเสียอย่างนั้น

เจ้าเงินชีโบชีเบไปข้างล่าง “ผมได้ยินเสียง”

“เสียงอะไร” ไปคือประหลาดใจ

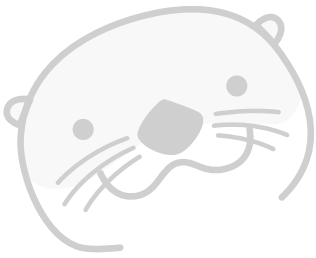
เจ้าเงินแนบใบหูกับฝาผนังแล้วลองฟังซ้ำอีกครั้ง “เสียงเล็บครูดกับ
กำแพง...หรือไม่ก็เสียงไซ่ตรวน”

ทุกคนมองหน้ากันเล็กน้อย

เจ้าหูฉีกยิ้ม “ข้างล่างคงไม่ได้จงจำสัตว์ร้ายอะไรไว้หรือมั้ง?”

“น่าจะไม่ใช่ละ” เจ้าเงินกอดอก พุดลอย ๆ “แล้วยังมีเสียงของเด็ก
ผู้หญิงร้องเพลงด้วยละ”

คำพูดของเจ้าเงินจบลง พวกเจ้าหูก็อ้าปากค้าง ยื้อแย่งกันพุ่งตัว
แนบกับผนัง ฟังว่าไอ้ที่ร้องนั้นคืออะไร...

ทดลองอ่าน

เตนรำกับผี

เจ้าเงินเปิดประตูห้อวลับ ทุกคนได้ยินเสียงสิ้นประสาทที่ดังมาจากข้างในนั้นกันหมด อย่างกับเสียงเอฟเฟ็กต์ในหนังสยองขวัญ

ในห้องใต้ดิน นอกจากเสียงเล็บครูดกับกำแพง กับเสียงลากโซ่ตรวนไปกับพื้นตามที่เจ้าเงินบอกแล้ว ยังมีเสียงเพลงของผู้หญิงอีกด้วย

เจ้าหูแหบหูกับผนังจึงได้ยินเสียงเพลงซึ่งฟังดูไม่เหมือนภาษาจีน แต่ฟังไม่ชัดเท่าไรหรอก ไม่รู้ว่าใครกำลังร้องเพลงหรือบนพืชมพ้ออยู่ แต่มันเป็นเสียงของผู้หญิงไม่ผิดแน่นอน

“จะ...นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย” เจ้าหูหันหน้าเกาะหมาฮั่นที่อยู่ข้างๆ

หมาฮั่นขมวดคิ้ว นัยปากใส่เจ้าหู “ลองลงไปดู”

“ไม่นะ” เจ้าหูถอยกรูดไปด้านข้าง “เรื่องแบบนี้ให้ลั่วเทียนหรือไม่ก็หัวหน้าจัดการจะดูเป็นวิทยาศาสตร์กว่า!”

หมาฮั่นนิ้วหน้า “เร็วเลย อาศัยตอนไม่มีใครนี่แหละ”

“ก็เพราะไม่มีใครไง ถ้าข้างล่างเป็นคนก็ค่อยยังชั่ว...บรีอ!” เจ้าหูไม่วายยกยกย่อน เจ้าเงินที่อยู่ข้างหลังจึงถีบเขาโครมแบบไร้เยื่อใย

เจ้าหูเซตตาลงไปทั้งตัว และเพื่อทรงตัวไม่ให้กลิ้งลงไปจึงต้องพุ่งตัวไปที่ตีนบันไดอย่างน่าสงสาร

หมาฮั่นตามลงไป ไปฉื่อจะตามลงไปบ้าง แต่เจ้าเงินคว้าเขาไว้

“ไม่ลงไปเธอ” ไปฉื่อมองเจ้าเงิน

เจ้าเงินยกไหล่ “ปล่อยสองพี่น้องนี้จัดการก็พอ เราดูต้นทางให้พวกเขา”

“อาหุตกใจตายจะทำยังไง” ไปนี่ยังเป็นห่วงอยู่น้อยๆ

“คุณเห็นเขาพูดเรื่อยเจื้อย” เจ้าเงินสายศิระชะ “แต่เขาใจกล้าอยู่นะ”

อีกด้านหนึ่ง เจ้าหู่ฟ่งตัวรอดเดียวถึงพื้น แล้วพบว่ายังมีประตูอีกบาน เขาอยากจะทำแต่เบรกแต่เบรกไม่อยู่ หัวจึงโหม่งเข้าไปให้เต็มๆ

ห้องใต้ดินมีแสงสลัวๆ กว้างขวางกว่าที่คิดไว้ไม่น้อย คล้ายกับเป็นที่จอดรถชั้นใต้ดินของวิลล่า และเสียงไซ้ตรวนท่ามกลางความมืดนั้นแจ่มชัดมากยิ่งขึ้น ซ้ำยังมีเสียงประหลาดดังอีกๆ อีกด้วย

เจ้าหู่แยกตำแหน่งของเสียงอยู่พักหนึ่ง ก่อนหันไปมองทางซ้ายมือ รถจอดอยู่ทางด้านขวาของที่จอดรถทั้งหมด ส่วนทางด้านซ้ายว่างโล่งสุดๆ ท่ามกลางความมืดนั้น เขาเห็นเงาคนสี่ขาเงาหนึ่งตะคุ่มๆ

ทางด้านหลังเจ้าหู่ หม่าฮั่นตามลงมาบ้าง ทั้งคู่นอนอยู่หน้าทางเข้าห้องใต้ดิน ทอดสายตามองไปยังมุมสลัวๆ มุมดังกล่าว จึงเห็นว่าตรงนั้นมีใครบางคนยืนอยู่ กระโปรงสีขาวตัวดังกล่าวช่างคุ้นตา...แยกแยะอย่างถ้วนถี่สักพัก ที่แท้มันก็คือกระโปรงสู่มฟูฟ่องแบบยุคกลาง แบบที่เชลลีสวมตอนโดนทำร้าย

หม่าฮั่นกับเจ้าหู่สบตากันแวบหนึ่ง แล้วเดินขึ้นหน้าไปสองก้าว ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงตรวนดัง “ครืดคราด” เงาคนผู้นั้นตื่นชุกชุกนิดหน่อย

“ใคร” เจ้าหู่ส่งเสียงถาม

จังหวะนั้นก็ได้ยินเสียงคล้ายเสียงเพลง ทั้งยังละม้ายกับเสียงร้องให้ดังขึ้นมา ฟังได้ไม่ชัดเจนว่าที่ห้องนั้นคืออะไร

แล้วยุติๆ คนผู้นั้นก็ทรนทรายขึ้นมา แต่ดูเหมือนที่ตัวจะถูกล่ามไซ้ตรวนขนาดใหญ่เอาไว้ ไม่สามารถระบุนความยาวของไซ้ตรวนท่ามกลางความมืดได้ ทว่าเธอกำลังคืบคลานเข้ามาที่ละก้าว

เจ้าหู่เดินขึ้นหน้ามาก้าวหนึ่ง ก็รู้สึกได้ทันทีว่าเตอะโดนของอะไรบางอย่างเข้า พอถ่มหน้าลงดู...ก็เห็นเป็นวัตถุทรงกลมสี่ขาขึ้นหนึ่ง กลิ้งขลุๆ มาข้างตัว

หม่าฮั่นกับเขาพากันถ่มหน้าพิจารณาแวบหนึ่ง ก่อนจะใจหายแวบ

เพราะสิ่งที่กลิ้งออกมาตั้งไกลคือหัวกะโหลกชาวโพลนหนึ่งหัว

“แเว็ด!”

ระหว่างที่บรรยากาศกำลังวังเวง จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงร้องแหลม ๆ โหยหวนและน่าตกใจดังขึ้นมาแวบหนึ่ง เสียงแบบนี้เจ้าหูกับหมาฮันรู้ดีดีกว่า แมวแก่ที่โดนรถทับทางยังส่งเสียงร้องแบบนี้ออกมาไม่ได้ มันต้องเป็นเสียงที่เกิดจากโลหะครูดแรง ๆ กับเครื่องกระเบื้องเคลือบแน่นอน

และสิ่งที่ตามมาพร้อมกับเสียงร้องคือ ผู้หญิงในความมืดคนนั้น พรวดพราดกระโจนพุ่งมาด้านหน้า กรงเล็บแหลมคมของมือที่ทั้งพอมทั้งยาวอย่างกับโครงกระดูกทั้งสองข้างยื่นมาข้างหน้า กุมขวานเล่มยาว เป็อนเลือดอยู่ในมือ

หมาฮันชักป็นออก

“เฮ้ย เตี้ยก่อน” เจ้าหูกว่าแขนของหมาฮันไว้หับ “คาดว่ามันใช่ ผี พิตุลีย อย่างกับเป็นโรคประสาท”

สิ่งที่น่าแปลกคือ ทันทีที่เสียงพูดของเจ้าหูกบลง คนที่ไม่รู้ว่าเป็น ผีสาวหรือหญิงบ้าซึ่งพุ่งเข้าหาพวกเขาคนนั้นชะงักยืนนิ่งทันที

เธอยืนอยู่กับที่ ใช้มือข้างหนึ่งเท้าคางนี้ก้อยู่สักพัก ก่อนถามว่า “เหมือนคนบ้ามากกว่าผีเธออะ”

เจ้าหูกับหมาฮันมองหน้ากันเล็กน้อย - พูดได้!

จากนั้นก็เห็นหญิงชุดขาวนั้นส่ายศีรษะไปมา ปากเปล่งเสียง “จี้” อย่างไม่พอใจมาก พร้อมเดินไปด้านข้างก่อนกดปุ่มที่คล้ายกับสวิตช์ไฟทั่วทั้งห้องใต้ดินสว่างไสวขึ้นมา

หญิงคนนั้นวางขวานลง ยกมือขึ้นปลดโซ่ตรวนบนข้อมือ และเดินไปด้านข้าง

ตอนนี้หมาฮันกับเจ้าหูก้อยลังเกตเห็นว่ามิกกล้องวิดีโอตัวหนึ่งกับ อุปกรณ์วงจรปิดติดตั้งอยู่ด้านข้าง มีแม่กระหังวางดอลลี¹ แกมยังมีพรีอบล์

¹ อุปกรณ์สำหรับช่วยในการถ่ายภาพเคลื่อนไหวไปข้างหน้าหรือถอยหลังแทนสายตาของผู้กำกับ เพื่อให้ได้ภาพที่นุ่มนวล คมชัด ไม่สั่นไหว

ประกอบฉากและเสื้อผ้าอีกมากมายกายกอง ตั้งท่าเหมือนถ่ายทำหนังเต็มที หญิงคนนั้นเดินไปหน้าอุปกรณ์วงจรปิดแล้วเล่นวิดีโอที่อัดเอาไว้ เมื่อครู่ซ้ำ เธอจึงดูอยู่ครู่หนึ่งก่อนหนีวุ่น “ดูโอเวอร์ไปหน่อย ไม่ค่อยสวยงเท่าไร”

เจ้าหูกับหมาฮั่นสบตากันแวบหนึ่ง - นี่มันคนบ้าอีกประเภท?

ขณะนั้นไปฉือที่อยู่ชั้นบนรีบวิ่งลงมา ส่วนข้างหลังคือเจ้าเงินซึ่งอยากรู้อยากเห็นด้วย

เขาทั้งคู่ซึ่งอยู่ชั้นบนได้ยินความเคลื่อนไหวอยู่เหมือนกันว่ามีเสียงกรีดร้องโหยหวนอยู่ข้างล่าง เลยอดกลิ่นความอยากรู้อยากเห็นไว้ไม่ไหวจริงๆ

ทว่าห้องใต้ดินในตอนนี้อสว่างจ้าเสมือนเวลากลางวัน และมีผู้หญิงที่จ้องอยู่หน้าหน้าจวงจรปิดอีกหนึ่งคน

“นี่มัน...” ไปฉือกำลังอยากถามเจ้าหูกับหมาฮั่นว่ามันเรื่องอะไรกัน แต่อยู่ๆ ก็จ้องผู้หญิงตรงหน้าจวงจรปิดคนนั้นขมขื่นขึ้นมา

เจ้าหูกับหมาฮั่นมองตามสายตาของเขา ทั้งคู่คิดว่าไปฉือคงตกใจมากเหมือนกัน กำลังคิดจะเอ่ยปาก แต่กลับเห็นไปฉือพรวดพราดแหวกผ่ากลางคนทั้งคู่ และเดินขึ้นไปหนึ่งก้าว จับจ้องหญิงนั้นอยู่นานสองนาน ทั้งตื่นเต้นทั้งดีใจ “เอ๊ะ คุณเจียงหนานนี่!”

เจ้าหูกับหมาฮั่นพากันเอียงคอ ถามเป็นเสียงเดียวกันว่า “เจียงหนานคือใคร รู้จัก?”

ไปฉือมองทั้งคู่ด้วยหน้าตาเอือมระอา ทำท่าเหมือนจะหมดคำพูดกับคนทั้งคู่

จังหวะนั้นสายตาของหญิงคนนั้นก็ละจากวงจรปิด ยกมือถอดวิกผมหยิกสีดำที่ออกจะละอะเทอะและเปื้อนเลือดไปทิ้งหัวนั้นออก

แท้จริงแล้วภายใต้วิกผมนั้น ตัวเธอเองไว้ผมสั้นเสมอไปหู ดูก็ไม่หยอก

หมาฮั่นกับเจ้าหูลองคะเนด้วยสายตา ผู้หญิงคนนี้ไม่สาวเท่าไร คาดว่าอายุต้องถึงสี่สิบปี? แต่ดูแลตัวเองได้ไม่เลวเลย ใบหน้าอาจมี

แต่งแต่มีบ้าง มีเลือดเนื้ออยู่นิดหน่อย เธอเอื้อมไปหยิบแว่นตาออกจาก กระเป๋าใส่ ทำให้ดูสุภาพขึ้นไม่น้อยในทันที

ชั่วพริบตาเห็นเจ้าผู้กับหมาอันรู้ลึกคุ้นตาขึ้นมาบ้าง เคยเจอที่ไหนนะ

“สงสัยการแสดงฉันจะล้มเหลวไม่เป็นท่า เหมือนคนบ้ามากกว่า เหมือนผี แกรมยังโดนคนจำได้เฉยเลย” เธอถอนหายใจอย่างเซ็งๆ

“แต่ก็ขอบคุณพวกคุณเหมือนกันค่ะที่บอกฉันตามตรง คนพวกนั้น เอาแต่ปรบมือบอกว่าเยี่ยม ฉันแสดงเป็นยังไงพวกเขาก็ไม่บอกความจริง กัน ไม่มีความหมายอะไรเลย”

เจ้าผู้กับหมาอันฟังน้ำเสียงที่เธอพูดแล้วก็คิดว่า หรือว่าเป็นนักแสดง? ไปฉ้อคาลาหาสมุดโน้ตเล่มหนึ่งอยู่นานสองนาน ก่อนถือปากกา เข้าไปหา “ขอฉายเซ็นหน่อยสิครับ”

เจียงหนานเหมียวมองเขาแล้วแยมยิ้ม “คุณชอบดูหนังของฉัน?”

“ชอบครับ”

“ชอบตัวละครไหนที่ฉันแสดงที่สุดคะ” เจียงหนานรับสมุดกับปากกา มา “ถ้าพูดเข้าทำฉันถึงจะเซ็นให้”

“ผมชอบบทคุณยายที่คุณเล่นใน *เมืองสีเทา* ที่สุด” สองตาไปฉ้อ แทบเป็นประกาย เจ้าผู้กับหมาอันเหลียวมองเจ้าเงินแวบหนึ่งโดยอัตโนมัติ เห็นเจ้าเงินทำหน้าที่ไม่สบอารมณ์

“บทนี้มีคนชอบน้อยมาก ขายตัวได้น้อยด้วย” เจียงหนานพูดติดตลก แต่ก็เซ็นชื่อให้ไปฉ้อ

“ไม่นะ บทคุณยายนั้นแสดงได้ดีเหลือเกิน สรุปคือผมชอบ!” ไปฉ้อ ประคองลายเซ็นเอาไว้ ทำทางมีความสุขเหมือนดอกไม้เบ่งบาน

ดูเหมือนเจียงหนานจะพอใจคำตอบนี้มากจึงยื่นมือมาลูบศีรษะไปฉ้อ ซึ่งอันที่จริงไม่มีอะไรเลย อายุของเจียงหนานสามารถเป็นแม่หรือน้าของ ไปฉ้ออะไรเทือกนั้นได้อยู่แล้ว แต่เจ้าผู้กับหมาอันก็ยังรู้สึกออยู่ดีว่าอารมณ์ ของเจ้าเงินดิ่งลงไปอีกหลายส่วน

“พวกนายทำอะไรกันอยู่”

จิ้งหะดังกล่าวว่ามีคนอีกหลายคนลงมาจากชั้นบน ที่นำหน้าคือ

ไปอวีถึงกับจันเจา ข้างหลังยังตามมาด้วยสติเฟิ่นและหลินรั่ว

“เจียงหนาน!” ดูเหมือนสติเฟิ่นค่อนข้างตกใจพอควรหลังจากที่เห็นเจียงหนาน “ทำไมคุณ...”

“คืนนี้ฉันนอนไม่หลับ เลยอยากมาลองหาฟิลลิ่งในการแสดงดู” เจียงหนานเข้ามาทักสติเฟิ่น ดูสนิทสนมไม่น้อย

“เธอก็คือเจียงหนาน?” จันเจาถามไปอวีถึงด้วยความอยากรู้

ไปอวีถึงเคยได้ยินชื่อนี้มาบ้างเหมือนกัน เขาไม่ค่อยสนใจวงการบันเทิงสักเท่าไรหรอกอยู่แล้ว แล้วยังไม่ค่อยดูหนังด้วย มิหนำซ้ำยังไม่เคยดูละครอีกต่างหาก แต่แม่เขาชื่นชอบเจียงหนานมาก มักเอ่ยถึงนักแสดงหญิงที่ค่อนข้างเป็นตำนานคนนี้ให้เขาฟังบ่อยๆ ว่ากันว่าเจียงหนานเกิดมายากจน ผ่านชีวิตล้มลุกคลุกคลาน แต่มีพรสวรรค์ทางการแสดง แถมเป็นพรสวรรค์ซึ่งน่าทึ่งเสียด้วย ได้รับรางวัลนักแสดงนำหญิงยอดเยี่ยมมาไม่น้อย ถือได้ว่าเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงระดับโลก

เจ้าเงินเป็นศิลปินใหญ่เหมือนกัน และทั้งคู่ดูเหมือนจะรู้จักกัน แต่เจ้าเงินกลับทำหน้าดำครำเคร่ง เหมือนอารมณ์ไม่ดี

อันที่จริงสิ่งที่ไปอวีถึงกับจันเจาสงใจมากกว่าคือเสื้อผ้าบนตัวเจียงหนานชุดนั้น มันเหมือนกับของเชลลี่

“อธิบายหน่อยได้ไหม” ไปอวีถึงถามสติเฟิ่น

“ก่อนหน้านี้ที่นี่ใช้สำหรับพืดตั้งเสื้อผ้าหน้าผม เพื่อรักษาความลับเลยไม่เคยถูกเปิดเผยต่อสาธารณะ”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นเธอคะ” เจียงหนานงุนงุน จึงถามสติเฟิ่น

สติเฟิ่นเล่าให้ไปอวีถึงและจันเจาฟังว่า ที่จริงพวกเขามีแผนทำธุรกิจอยู่ โดยเตรียมผลักดันหนังที่ใช้ตำนานของเอมิเลียเป็นเส้นเรื่องไปพร้อมๆ กับผลักดันการท่องเที่ยวเรือเอมิเลีย ซึ่งตัวหนังเองลงทุนไปมหาศาล หลายวันมานี้กำลังเตรียมเปิดกล้อง โดยจะออกฉายในช่วงครึ่งปีหลัง ซึ่งถึงเวลานั้นเรือเอมิเลียก็สร้างเสร็จแล้ว และการฉายรอบปฐมทัศน์จะจัดบนเรือเอมิเลียเพื่อเป็นไฮไลต์

หลังจากเจียงหนานอ่านบทแล้วเกิดความสนใจอย่างมาก จึงตอบ

ตกลงแสดงเป็นเอมิเลีย ว่ากันว่าหนังสือนี้แม้แต่แขกรับเชิญก็ยังเป็นเบอร์รี่ใหญ่ๆ ทั้งนั้น และคลับคล้ายคลับคลาว่าเงินเจียอี้ได้รับเชิญไปแสดงเหมือนกัน แต่เจียอี้ปฏิเสธเพราะติดคิวงาน เพราะเดือนหน้าหม่าฮั่นมีวันหยุดยาวถึงหนึ่งสัปดาห์ เงินเจียอี้ดีใจมาก นัดกับเขาไว้ดีบตีว่าจะไปเที่ยวกัน หลายวันมานี้เธอเตรียมตัวด้วยความลึกลับใจทุกวัน และคาดว่าที่ปฏิเสธงานก็เป็นเพราะสาเหตุนี้

จันเจาชมบรรยากาศโดยรอบด้วยความสนอกสนใจมาก “นี่มันโรงรถเหอเนี่ย”

“ถูกต้องครับ ประตูลับบานนั้นกับทางใต้ดินเป็นทางออกฉุกเฉิน” สตีเฟ่นตอบ “ผมเคยเกือบโดนลักพาตัว ยังผวาอยู่ไม่หาย บ้านทุกหลังเลยมีทางฉุกเฉินหนีตายหมด”

จันเจาเมียงมองเจ้าเงินโดยอัตโนมัติ

เจ้าเงินเล็กคิ้วเล็กน้อย สีหน้าท่าทางนั้นเหมือนจะบอกว่า - ถ้ายืนยันจะอธิบายแบบนี้ก็สอดคล้องกับเหตุผลอยู่

“คุณซ่อนอยู่ที่นี่นานแค่ไหนแล้ว” ไปอู่วีถึงถามเจียงหนาน เห็น ๆ อยู่ว่าเจียงหนานมีฐานะเป็นศิลปิน โดยปกติทุกคนควรจะแห่แห่ติดตามห้อมล้อมเธอ น้อยมากที่จะได้ยินใครใช้น้ำเสียงแบบนี้พูดจากับเธอ จึงมองสำรวจไปอู่วีถึงตั้งแต่หัวจรดเท้าอย่างรู้สึกสนใจมาก ก่อนจะประหลาดใจว่า “เอ๊ะ? คุณเป็นน้องชายไปจันถึงใช่ไหม?”

ไปอู่วีถึงพยักหน้า ว่าแล้วว่ารู้จักไปจันถึงกัน พี่ชายเขากลับจากต่างประเทศมาไม่นานนัก แต่เข้าสังคมได้เก่งจริงๆ

“นั่นคุณคงเป็นตำรวจสินะ” เจียงหนานเมียงมองหม่าฮั่นกับเจ้าหู “ที่แท้พวกคุณก็เป็นตำรวจกันนี่เอง ที่ฉันพูดเนี่ยเป็นความจริงทั้งหมดนะคะ”

“คุณเจียงหนาน” หลินรุ่ยเห็นท่าที่ไปอู่วีถึงกับจันเจาค่อนข้างชิงชัง จึงเตือนสติเธอ “เมื่อกี้เกิดเรื่องนิดหน่อย แซลลี่ได้รับบาดเจ็บสาหัส คุณให้ความร่วมมือกับการสอบสวนของทางตำรวจหน่อยแล้วกัน”

เจียงหนานตกใจ มองสตีเฟ่น “แซลลี่เกิดเรื่องอะไรคะ”

สติเฟิ่นเล่าเรื่องให้ฟังคร่าว ๆ เจียงหนานพลอยตื่นตะลึงไปด้วย
“พระเจ้า ไรอันตายแล้ว?!”

“คุณเริ่มซ้อมการแสดงตั้งแต่ตอนไหนครับ” ไปอวีถึงถามเจียงหนาน
“ในระหว่างนั้นมีคุณคนเดียวในโรงรถเธอ ไม่เห็นคนอื่นผ่านมา?”

“อืม...” ดูเหมือนเจียงหนานจะลำบากใจ

“มีอะไรไม่สะดวกใจจะตอบ?” จันเจารู้สึกว่าเจียงหนานน่าสนใจมาก
จึงคอยสังเกตสีหน้าท่าทางของเธออยู่ตลอด

จันเจาให้ความสนใจในอาชีพนักแสดงอย่างยิ่งมาโดยตลอด เพราะ
แท้จริงแล้วนี่คือกลุ่มบุคคลที่ค่อนข้างพิเศษในบรรดาแหล่งข้อมูลทางการ
วิจัยด้านจิตวิทยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงอยู่บ้าง

เจียงหนานคนนี่จันเจารู้จักเธออย่างดี เพราะเคยดูหนังของเธอ
สองเรื่อง จันเจาพบว่า นักแสดงที่ดีนั้น แท้จริงแล้วเวลาทำการแสดงจะ
คล้ายคลึงกับขั้นตอนการสะกดจิตอย่างหนึ่ง พวกเขาไม่ได้สะกดจิตผู้ชม
แต่กำลังสะกดจิตตัวเอง เจียงหนานทิ้งความประทับใจสุดลึกซึ้งไว้ให้เขา
เพราะเวลาเธอลงสวมบทบาทจะไม่หยุดอยู่แค่การเตรียมอารมณ์กับ
รูปลักษณะให้พร้อม แต่แม้กระทั่งสัมผัสเสียงก็ยังคงเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เธอ
แทบจะเปลี่ยนตัวเองไปเป็นคนอีกคนหนึ่ง ซึ่งจันเจานึกอยากมีโอกาส
ทำความรู้จักกับนักแสดงฝีมือจัดจ้านราวกับมีวิญญาณเข้าสิงประเภทนี้
มาโดยตลอด

“ฉันอยู่ที่นี้ประมาณสองชั่วโมงได้แล้วค่ะ” เจียงหนานกล่าว

“นานขนาดนั้นเลยเธอ” ไปอวีถึงรู้สึกไม่ค่อยสมเหตุสมผล “อยู่ใน
ห้องใต้ดินมืด ๆ ตามลำพัง?”

“ใช่ค่ะ ฉันเข้ามาทางประตูหลัง” เจียงหนานชี้มือชี้ไม้ไปทางประตู
ม้วนสีขาบานหนึ่งไม่ไกลจากตรงนั้น

“พอคุณเข้ามาแล้ว เห็นใครคนอื่นอีกหรือเปล่า” เจ้าผู้ถามเธอ
“ด้านนอกส่งเสียงลั่นขนาดนั้น คุณไม่รู้เลย?”

เจียงหนานเดินไปด้านข้าง หยิบไอพ็อตเครื่องหนึ่งรวมถึงหูฟังขนาดใหญ่
อีกอันออกมา ก่อนเอ่ยกับทุกคนอย่างรู้สึกผิด “ฉันเซฟเพลงที่เข้ากับ

อารมณ์ของเอมิเลียตามความคิดของฉัน และเพื่อกลั่นกรองอารมณ์ให้ได้แบบนั้น ฉันเลยฟังเพลงอยู่ในความมืดตลอดเวลา แล้วก็ใช้ตรวนล่ามตัวเองกับฮัมเพลงตาม จนกระทั่งเห็นพวกคุณผลักประตูเข้ามาที่และอารมณ์ถึงได้มา เลยลองสวมบทบาทดูหน่อย แต่เสียดาย...ไม่สมบูรณ์แบบ ฉันจับทริกไม่ถูกสักที”

แต่ละคนมองหน้ากันไปมองหน้ากันมา - เหตุผลแบบนี้ ควรจะพูดว่าไงดีนะ สมเหตุสมผลในทางทฤษฎี แต่ไม่สามารถเข้าใจได้ในทางตรรกะเอาเป็นว่า มันคงเป็นอุปนิสัยของศิลปิน

ฉันเงาแบมือออกไป “ขอผมฟังเพลงหน่อยได้หรือเปล่าครับ”

เจียงหนานเอาหูฟังส่งให้เขา

ฉันเจาใส่หูฟังแล้วเริ่มฟังเพลง

เพลงของเจียงหนานเลือกมาอย่างพิถีพิถัน แต่จิ้งหะกับรูปแบบรวมไปถึงแนวเพลงสอดคล้องเป็นเอกภาพ เพลงประเภทนี้ทำได้ยากเต็มทน เป็นดนตรีประกอบทรงพลังประเภทหนึ่ง เสียงออร์แกนบวกด้วยเพอร์คัสชัน จิ้งหะหนักแน่นแต่ก็เนิบนาบ ให้ความรู้สึกหนักหน่วงเหมือนใช้ค้อนหิน กระหน่ำทุบหัวใจ อัดอัดแต่ก็รู้สึกโล่งกว้างไปพร้อม ๆ กัน...

ฉันเงาหลับตาฟังอยู่นานสองนาน กว่าเขาจะปลดหูฟังและพยักหน้าชนิดหนึ่งพร้อมพึมพำว่า “คุณเข้าใจเอมิเลียในลักษณะนี้หรือ”

เจียงหนานหลุดหัวเราะ “บอกตามตรง ฉันไม่ได้เข้าใจนักหรอกว่าฉันมีความรู้ความเข้าใจคนคนนี้ยังไง”

ฉันเงาส่ายศีรษะไปมา “มิน่า ที่คุณแสดงออกมาถึงใกล้เคียงกับคนบ้า ไม่เหมือนวิญญาณ”

“โอ๊ะ?” เจียงหนานรุกรูถามด้วยความสนใจมาก “มีปัญหาตรงไหนหรือคะ”

“ผมรู้สึกว่า คุณทุ่มอารมณ์ส่วนตัวใส่ตัวละครเอมิเลียมากเกินไป”
ฉันเงาแยมยิ้ม “คุณจะทำล่อมให้ตัวคุณเชื่อว่าตัวเองคือเอมิเลียในขณะทดลองสวมบทบาท แต่ในความเป็นจริงคุณไม่ใช่เอมิเลีย คุณกับเธอมีความแตกต่างกันในเรื่องทั่ว ๆ ไปสุดๆ”

“ยังไงคะ”

“คุณเป็นกลุ่มคนที่ยืนอยู่นอยอด แต่เอมิเลียเป็นกลุ่มคนที่โดนเหยียบย่ำอยู่ชั้นล่างสุด” จันเจาวิเคราะห์ที่ได้นำสนใจมาก “พูดง่าย ๆ คือคุณรู้สึกว่าการฆาตกรรมของเอมิเลียคือการล้างแค้น เป็นพฤติกรรมที่สุดโตรงมากที่สุด แต่พฤติกรรมจริงของเอมิเลียคือการต่อต้าน เธอไม่ได้รู้สึกถึงความเป็นศิลาปะใด ๆ ในนี้เลย... อืม แต่อันที่จริงคุณจะแสดงยังไงก็ได้ทั้งนั้นแหละ”

“หมายความว่าไงคะ” เจียงหนานไม่ค่อยเข้าใจนัก

“ก็วิธีลองสวมบทบาทแบบที่จับตัวเองเข้าแทนที่คนอื่นคนมันไม่เลวก็จริง แต่ในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา ผมเสนอให้คุณใช้วิธีการแบบนี้หน่อย ๆ หน่อย เพราะที่สุดของการสะกดจิตตัวเองก็คือการหลงทิศทาง” จันเจายกนิ้วหนึ่งขึ้นมากะดิกไปมาเบา ๆ “สภาพในตอนนี่ก็คือคุณกำลังขับเคี่ยวเอมิเลีย ดังนั้นสิ่งที่คุณแสดงเลยไม่เหมือน แต่ถ้าคุณแสดงเหมือนขึ้นมากจริง ๆ มันจะเป็นการที่เอมิเลียขับเคี่ยวคุณ การแต่น้ำกับผึ้งมันเลี้ยงกันไปนะ พยายามอย่าลองจะดึกว่า”

พอจันเจาพูดจบ ทุกคนก็พากันมองเขา คาดว่าในที่นี้คงมีคนเกินครึ่งที่ฟังไม่รู้เรื่องว่าจันเจากำลังอธิบายอะไร แต่โดยพื้นฐานคนของ S.C.I. จะไม่สนใจกันอยู่แล้ว เพราะในประเด็นสำคัญไปอู้อี้ถึงมักจะแปลได้ ส่วนที่ไม่สำคัญก็ไม่จำเป็นต้องไปเสียแรงทำความเข้าใจ

ไปอู้อี้ถึงเมียงมองจันเจา ความหมายนั่นคือ - เจ้าแมว โรคเก้านายกำเรบอีกแล้วนะ

จันเจาเกาหัววิก ๆ - ตื่นเต้นเกินไป ขอโทษที เจียงหนานเป็นแหล่งข้อมูลทางการวิจัยชั้นเยี่ยม

ไปอู้อี้ถึงให้คนของแผนกนิติวิทยาศาสตร์มาเก็บรวบรวมหลักฐานในห้องใต้ดินที่เกิดเหตุ ส่วนจุดสนใจของคนอื่นยังคงอยู่ที่คดีก่อนหน้าเช่นเดิม ระหว่างหลินรู่กับสตีเฟนยังมีบรรยากาศอึมครึมน่าอึดอัดใจ ทั้งยังนั่งเสียบกันไปโดยปริยาย

จันเจากับไปอู้อี้ถึงยืนอยู่ภายในโรงรถที่อวลไปด้วยบรรยากาศและ

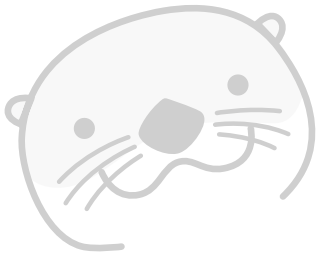
ท่าที่แปลก ๆ พุดได้เพียงว่า ในระหว่างบรรดาพวกหัวกะทิกกลุ่มนี้มีความ
คลุมเครือจริงๆ

เวลาล่วงเลยไปสักพัก การสืบสวนล่องไปเปลาะหนึ่ง เจียงหนาน
กำลังจะแยกตัวกลับ ก่อนจากเธอมองไปทางจั้นเจาและพิมพ์้ากับตัวเอง
ประโยคหนึ่ง “เดินรำกับผิ๊งั้นเธอ...”

พุดจบ เธอก็ก้มหน้าครุ่นคิดอะไรสักอย่างพร้อมขึ้นรถและจากไป
ไปอวีถึงเลียบ ๆ เคียง ๆ มองจั้นเจา ก่อนกระซิบถามว่า “เจ้าแมว
นายมีแผนอะไรแล้วใช้หรือเปล่า”

จั้นเจาแยมรอยยิ้ม “ประกบเจียงหนาน”

ไปอวีถึงเลิกคิ้ว เป็นอันเข้าใจตรงกัน

ทดลองอ่าน